

3 Stappenteller

Eerste prijs: bezoeker Open Dag liep 23 duizend stappen



11 Mooi

TEFAF: 70 duizend euro is "actually quite cheap"



5 Middle East

The million dollar question: how to overcome the hatred?



7 Hard work

Students: Workload at UM is much higher than at other universities



observant 26

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 17 maart 2016



Duitsland. Zo luidt het thema van de Boekenweek 2016 die nog tot komende zondag loopt. Maar wat betekent Duitsland eigenlijk voor Duitsers? Observant vroeg het Duitse studenten en stafleden. En kreeg en passant een paar boekentips. Zie pagina 8-9
Illustratie: Simone Golob

nl

Science in Transition: "Doe niet mee aan alle gekkigheid"

Ideeën genoeg, over hoe universiteiten er in de toekomst uit moeten zien. Maar op het derde symposium van de academische actiegroep 'Science in Transition' blijft de vraag: wie zet de eerste stap?

De wetenschap piept en kraakt. Eigenlijk is niemand echt tevreden over de race naar zo veel mogelijk publicaties en een zo hoog mogelijke impactfactor. In drie jaar tijd hebben de wetenschappers van Science in Transition in ieder geval één ding voor elkaar gekregen: vind nog maar eens een academicus die durft te beweren dat het systeem perfect is.

In de woorden van voorzitter Karl Dittrich van universiteitenvereniging VSNU: "Science in Transition heeft het debat aangezwengeld. Ik ben blij dat ze er zijn."

Maar dat betekent dat het nu tijd is om vooruit te kijken. Dus moesten er deze week op het derde symposium van de actiegroep ideeën op tafel komen voor een nieuw soort universiteit. Eén waarin goed onderwijs weer belangrijk is, en waarin ook onderzoek wordt gedaan dat niet altijd in toptijdschriften verschijnt.

"We spelen het verkeerde spelletje", aldus Frank Miedema, decaan van het UMC Utrecht en initiatiefnemer van Science in Transition. "Neem bijvoorbeeld onderzoek naar revalidatie. Dat is maatschappelijk zeer relevant. Maar ik moet vechten voor financiën voor dergelijk onderzoek omdat de grote Amerikaanse wetenschappelijke

tijdschriften het niet zo boeiend vinden."

Rest de vraag wie de veranderingen in gang moet zetten. Als we het allemaal zo met elkaar eens zijn waarom doet de politiek dan niets, wil een promovenda uit het publiek weten. "Omdat die er godzijdank niet over gaat", antwoordt Dittrich. "De verandering moet komen vanuit de academische gemeenschap." En die bestaat uit meer mensen dan er op het symposium zijn.

"Als decaan kun je binnen het huidige systeem best andere keuzes maken", valt Miedema hem bij. "Dat is niet altijd makkelijk, sommige mensen zullen boos worden omdat hun eigen positie in gevaar komt. Maar het kan wel."

Ook José van Dijck, voorzitter van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen en voormalig UvA-decaan, spreekt haar collega's aan: "Soms moet je als bestuurder zeggen: tot hier en niet verder. Ik doe niet meer mee met deze gekkigheid."

Allemaal waar natuurlijk. Maar uiteindelijk gaat het ook om tijd en geld, werpt André Knottnerus tegen. "Als je op een andere manier naar kwaliteit wil kijken, moet je daar wel in investeren", aldus de voorzitter van de Wetenschappelijke raad voor het overheidsbeleid (WRR). "De kracht van citatiescores en ranglijsten is dat ze gewoon klaarliggen. Als je meer inhoudelijk naar kwaliteit wil kijken, kost dat meer tijd. Die moet je willen investeren."

HOP

eng

"Down with the lecturer as process supervisor"

The university is not always working on urgent social issues, there is not enough mutual co-operation, and passion among students and staff is less than in the past. These were the first ideas from the 'education think tank' to reach the outside world on Monday.

This think tank is one of four, set up by the Executive Board to prepare the new Strategic Programme 2017-2021. This week, the debate on the topic reached the stage of public meetings with open access, one in the city centre and one in Randwijck. In a month's time, the think tanks will publish their final advice, based in part on the comments made during the open access meetings about their provisional points of view. Provisional or not, professor Rolf van der Velden - on behalf of the education think tank - dropped another few bombshells last Monday. According to Van der Velden, director of ROA (Research Centre for Education and the Labour Market), there is plenty of room for improvement. This requires a new 'philosophy'. Its core elements include: education and research have grown too far apart and need to be integrated again, for example in open learning labs; Problem-Based Learning works well, but the quality of lecturers is not up to scratch; stop using lecturers merely as process supervisors, make them inspiring mentors again; and allow faculties, from the bottom up, to come up with remedies to

shape PBL and the integration of research into education, then maybe passion will return to students and staff. Central dogmas on what PBL should look like are a thing of the past.

On behalf of the four think tanks, Van der Velden presented a new mantra for the coming years: CORE, which stands for Collaboration, Open, Research, Education. The first two concepts, collaboration and openness, should determine the UM agenda. Collaboration across disciplinary borders, so interdisciplinary research; this would be repeated a little later by the spokesperson of the second think tank, the one for research. If there are any organisational impediments in this field - criticism that came from the audience - then these should be removed. Collaboration with and openness towards the outside world? That can also be improved upon.

There was more criticism from the audience. Are there really no inspiring lecturers anymore? Yes, there are, Van der Velden acknowledged, but mainly in the master's phase. And also: we do enough socially relevant research, the problem is that not everyone knows it. The point was also emphasised strongly by the research think tank: more communication within the UM is necessary, because researchers have no idea what kind of cool research is done 'across the corridor', but the outside world should also be served better.

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder



“Al houd ik van mijn man, ik ben verliefd op mijn vader. Voor hem ben ik altijd een prinses”

Naam: Suzan Khalaf Begermani (Tirbespi, Syrië, 1982) * **In het dagelijks leven:** masterstudent Mental Health en vrijwilliger bij Vluchtelingen Werk Nederland * **Burgerlijke staat:** getrouwd, twee kinderen (Pery van twaalf, Diar van tien) * **Woont in:** Landgraaf



Foto: Loraine Bodewes

Ik kom uit... West-Koerdistan, in het noordoosten van Syrië. Nadat mijn man om politieke redenen was gevlucht, kwam ik via de wet gezinshereniging op de trouwdag van Willem-Alexander en Maxima naar Nederland. Onderweg naar huis was de ceremonie op alle tankstations op grote schermen te volgen. Het is nu veertien jaar geleden.

Oudste student van de klas. Studeren kent geen leeftijd. Mijn vader is landbouwingenieur, thuis was er veel aandacht voor kennis. Ik was in Syrië net aan een studie geografie begonnen, toen ik naar Nederland kon vertrekken. Op mijn 26^e heb ik een jaar mbo gedaan en daarna de hbo-propedeuse maatschappelijk werk. Docenten moedigden me aan om een universitaire studie te gaan volgen. Ik aarzelde, ik was moeder van twee kinderen en vond de Nederlandse taal nog lastig, maar in 2011 begon ik toch aan gezondheidswetenschappen.

Is het gewoon dat vrouwen uit jullie cultuur studeren? Het is niet gek om als vrouw te studeren, maar voor mij komt het gezin wel op de eerste plaats. Mijn man heeft een voltijd baan als eigenaar van een kapperszaak, waardoor ik soms alleen in het ouderschap sta. Hij helpt als hij tijd heeft. Gelukkig staat hij achter mijn keuze om te studeren.

Thee of koffie? Thee. In Syrië dronken we dat altijd. Mijn moeder vond koffie ongezond. Thuis drink ik het alleen als de buurvrouw langskomt, het hoort bij de Nederlandse gezelligheid [lacht]. Ik kook Koerdisch, maar mijn buurvrouw gaat me nog leren hoe je stampot maakt.

Ik haal rust uit... mijn gezin en familie. Mijn ouders wonen nog steeds in Syrië, dichtbij de Turkse grens. De mobiele netwerken doen het daar al lang niet meer: als er bereik is bellen we via het Turkse netwerk. Ik voel me schuldig als ik hier met mijn kinderen speel, terwijl het daar zo onzeker is. Elke ochtend vraag ik me af welke stad er verwoest wordt, wie vandaag dood gaat. Als het goed gaat met mijn gezin en met mijn land, dan gaat het goed

met mij.

Grote liefde? ‘Voor een meisje is de vader altijd de eerste en grootste liefde,’ luidt een Arabisch gezegde. Al houd ik van mijn man, ik ben verliefd op mijn vader. Een familieband gaat niet voorbij: voor hem ben ik altijd een prinses.

Welke les geef je je kinderen mee? Respectvol en liefdevol met anderen omgaan, hard werken en behulpzaam zijn: de goede waarden van de Nederlandse en Koerdische cultuur.

Ook de Nederlandse directheid? [Denkt even na] Je mag direct zijn, maar je moet er de ander niet mee kwetsen. Mijn islamitische grootouders leerden me dat waarden en normen een ander geen pijn mogen doen. Geloof is iets tussen jou en God, het mag niet tussen jou en de ander komen te staan. We bidden thuis en ik vertel de kinderen over de feestdagen. Ze mogen trots zijn op hun afkomst. Diar noemt zichzelf ‘half half’: voor de helft Nederlands en de andere helft Koerdisch.

Effectievere behandeling van geestelijke stoornissen is nodig. Ja. In Syrië is minder aandacht voor de geestelijke gezondheidszorg, de zorg is minimaal, zeker als je wat verder van de steden af woont. Kijk je nu naar het geweld, dan kun je stellen dat de leiders zelf geestelijk gestoord zijn. Als de situatie stabiel is, wil ik graag in de vakanties terug om daar vrijwilligershulp te bieden.

Wanneer word je humeurig? Als ik veel dingen binnen weinig tijd moet afronden.

Mijn zus is mijn beste vriendin. Absoluut, en een tweede moeder. Ieman is vier jaar ouder dan ik en woont in de buurt van Berlijn. Ik kan alles tegen haar zeggen, het is alsof je voor de spiegel staat en tegen jezelf aanpraat. Ze is liefdevol en vraagt niets terug. Als ik iets beter kan doen, zegt ze het. Mijn dochter is trouwens ook mijn beste vriendin. Als Pery zegt, ‘je kunt het, mam!’, dan zijn dat toverwoorden.

Ik krijg energie van... Door mijn studie heb ik minder tijd

om te ontspannen, maar ik vind het heerlijk om op de bank te liggen en klassieke muziek te luisteren. De afgelopen jaren heb ik veel te weinig geslapen, dus nu ben ik al heel blij met voldoende uren slaap.

Favoriete boek? Momenteel ben ik bezig in Peales *Sex en moraal*, op aanraden van mijn stagebegeleider. Het is een pleidooi tegen onbegrensde seksuele vrijheid. Misschien ouderwets, maar ik ben het er mee eens. Seks hoort in het huwelijk. Zo verschilt het standpunt van een moslima niet veel van een katholiek.

Je mag me in dialect aanspreken. Sinds ik stage loop bij de psychologenpraktijk Welten in Heerlen mag het! Cliënten willen soms alleen dialect praten, dus alle varianten in de omgeving van Heerlen en Maastricht ken ik inmiddels. Behalve het Kerkraads.

Ik neem mijn kinderen mee naar het museum. We willen alle beroemde plekken in de wereld langs. Zo zijn we met z'n vieren al bij de Eiffeltoren, de Big Ben en de Blauwe Moskee in Istanbul geweest. Als Pery en Diar deze plekken dan later nog eens bezoeken, is hun eerste herinnering altijd met ons. De volgende bestemming? Misschien wel Berlijn, als het geld het toelaat.

Familie is voor mij... Toen ik in 2014 mijn bachelordiploma haalde, leek het alsof iedereen van de familie was geslaagd, zo feestelijk was het voor ons allemaal. Als iemand een moeilijke tijd doormaakt dan leven we met elkaar mee en zoeken we naar oplossingen. De Nederlandse familiecultuur is anders. Hier bezoek je elkaars verjaardagen en help je elkaar, maar soms hoor ik dat er ook geen contact meer is. Het lijkt wat meer op ‘voor-wat-hoort-wat’.

Je ideale ochtend? Fit opstaan, gezellig aan de ontbijt tafel, muziek luisteren en samen spelletjes doen. Als het mooi weer is, fiets ik met de kinderen naar de hoge trappen op de Wilhelminaberg, daar kun je over heel Landgraaf uitkijken.

Studievoorlichting zou te rooskleurig zijn Kritiek op Studiekeuze123 “pertinent onjuist”

Stichting Studiekeuze123 en universiteitenvereniging VSNU weerspreken de zware kritiek op de voorlichting aan aspirant-studenten. Ze zien het onderzoek dat de Tweede Kamer eist met vertrouwen tegemoet.

De voorlichting aan studiekeuzers is te rooskleurig en de marketing van onderwijsinstellingen heeft te veel invloed, stelden de Keuzegids en DeDecaan. net deze week in een vernietigend rapport. Ze kregen bijval van politici en de landelijke studentenorganisatie ISO.

In het rapport staan voorbeelden van gladgestreken salariscijfers, verouderde arbeidsmarktgegevens en zelfs weggelaten informatie. Maar de stichting Studiekeuze123, met vertegenwoordigers van onderwijsinstellingen en studentenorganisaties in het bestuur, verwerpt de kritiek.

Definities zijn altijd voor discussie vatbaar en baan-

kansen, salarissen en slagingspercentages kunnen op verschillende manieren worden gepresenteerd, aldus een schriftelijke reactie. “Maar de bewering dat enkel en alleen zou worden gekozen voor de meest fraaie cijfers is te kort door de bocht en pertinent onjuist.”

Laten we bovendien niet vergeten waarom de stichting is opgericht, onderstreept Studiekeuze123. Studenten wilden graag dat studiekeuzers eenvoudig toegang zouden krijgen tot harde informatie over opleidingen in het hoger onderwijs. Daar moest een “onafhankelijke, niet-commerciële organisatie” voor zorgen.

Dat werd Studiekeuze123. Die ging de website maken en nam ook de Nationale Studenten Enquête onder haar hoede. “Hiermee werd deze taak overgenomen van C.H.O.I., uitgever van de keuzegidsen”, voegt de stichting daaraan toe.

Ook universiteitenvereniging VSNU herkent zich

niet in de kritiek. Onder meer het verwijt dat de WO-Monitor over de arbeidsmarktpositie van afgestudeerden niet openbaar is, zou niet kloppen. Iedere twee jaar publiceert de VSNU een arbeidsmarktanalyse en ook de onderliggende data zijn “wel degelijk publiek beschikbaar”. Ze zijn aangeleverd bij het KNAW-instituut DANS en kunnen daar worden opgevraagd.

Directeur Frank Steenkamp van C.H.O.I. zegt deze gegevens te kennen, maar er weinig mee te kunnen. “Het zijn zeer ruwe data, die alleen met heel veel moeite – en kans op fouten – te herleiden zijn tot individuele opleidingen. Waarom bundelt de VSNU de gegevens niet zo dat ze ook voor de deskundige leek te begrijpen en te gebruiken zijn? De Vereniging Hogescholen doet dat wel met de HBO-Monitor, die bovendien elk jaar verschijnt.”

HOP

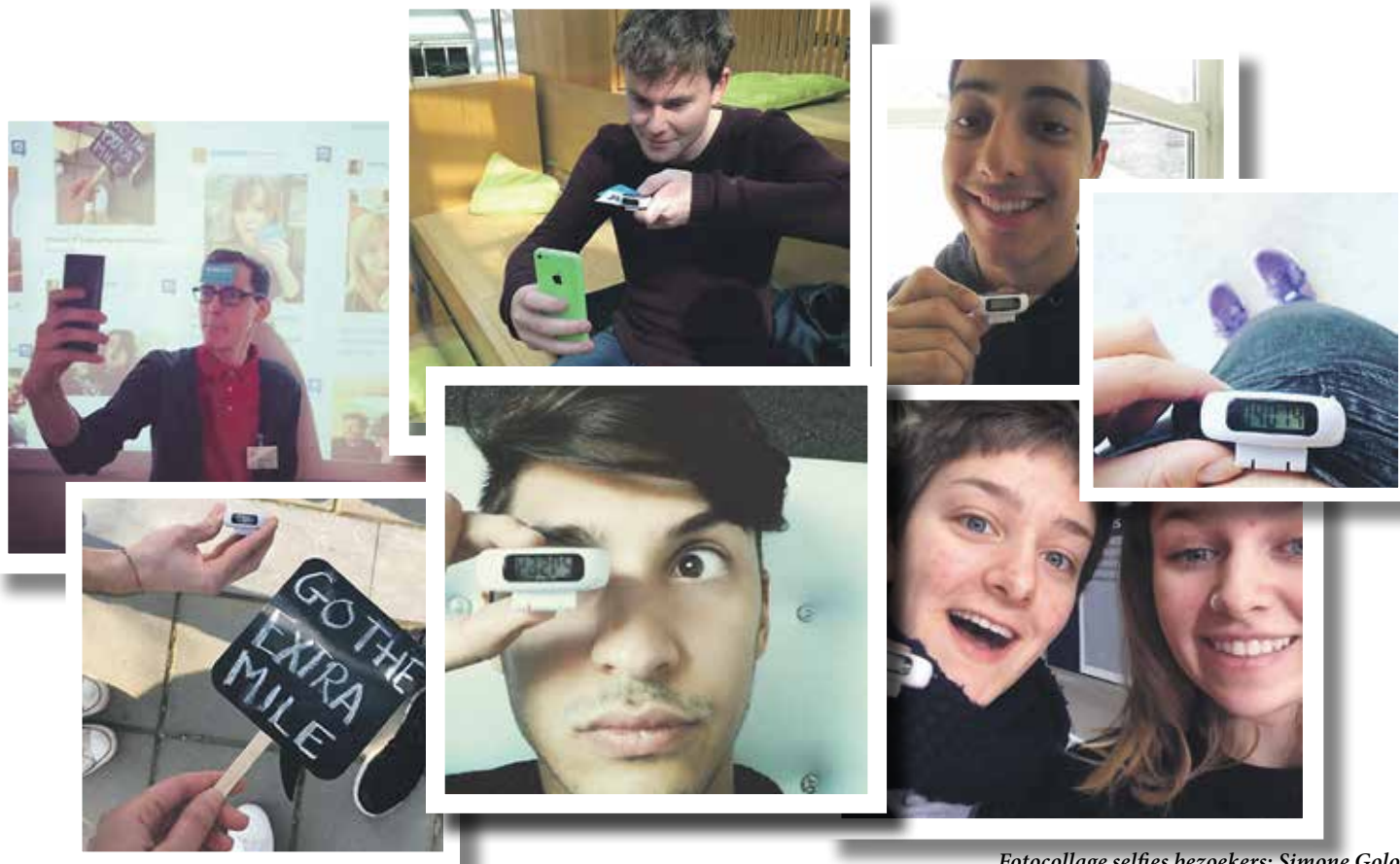
MT

5000 euro

De Belgische biochemicus Marlies Gijs heeft de Jan Huynen Award – vijfduizend euro – gewonnen, bedoeld voor promovendi in de Euregio. Ze promoveerde vorig jaar september aan de Universiteit van Luik en werkt inmiddels aan de UM.

In haar proefschrift beschrijft Gijs een nieuwe methode voor het onderzoeken van borsttumoren. Haar onderzoek richt zich op een nieuwe diagnostische test, die zowel goedkoper als gevoeliger is dan bestaande methoden. Aan de UM, als onderzoeker bij het instituut MHENS, houdt ze zich bezig met de ontwikkeling van een oog-implantaat als alternatief voor oogdruppels. De prijs is genoemd naar Jan Huynen, een van de initiatiefnemers van de TEFAP. De jury bestond uit wetenschappers van de universiteiten van Hasselt, Luik, Maastricht en Aken en medewerkers van Medtronic en Brightlands. De uitreiking vond afgelopen maandag plaats in het MECC.

Een ‘extra mile’ aan stappen



Fotocollage selfies bezoekers: Simone Golob

23.678 stappen zette de winnaar van de stappentellercompetitie op de Bachelor Open Dag afgelopen zaterdag. Vanwege het thema ‘Go the extra mile’ kregen bezoekers bij binnenkomst een stappenteller. Wie de meeste stappen had

verzet, kreeg een T-shirt. In totaal kwamen er 2100 scholieren naar de Open Dag. Daarmee was het de op één na drukste Open Dag van het voorjaar ooit. De drukste was vorig jaar. Het merendeel van de toekomstige studenten was

Nederlands (60 procent). Wat opviel was dat er dit jaar minder Duitsers waren, maar meer Belgen, Britten en andere nationaliteiten. Waar dat precies aan ligt gaat de afdeling Marketing en Communicatie nog uitzoeken. CF

Minder geld voor eigen onderzoek dan gedacht

Universiteiten zijn veel afhankelijker van externe financiering dan de cijfers doen vermoeden. Meer dan de helft van de miljoenen die bestemd zijn voor eigen onderzoek gaat op aan *matching* van talentbeurzen of geld uit Europa.

Universiteiten hebben minder keuzevrijheid dan veel mensen denken, stelt het Rathenau Instituut in een gisteren gepubliceerd rapport. Er is helemaal niet zoveel ruimte om te bepalen welk onderzoek wel geld krijgt en welk onderzoek niet. Dat komt doordat de zogeheten eerste geldstroom, het geld dat universiteiten krijgen van de overheid, voor een groot deel opgaat aan *matching* van de tweede en derde geldstroom: geld van bijvoorbeeld de Europese Unie, onderzoeksfinancier NWO of het bedrijfsleven. In 2014 ging gemiddeld 65 procent daaraan op: 1,580 miljoen euro.

Matching betekent in sommige gevallen dat de instelling waar een wetenschapper aan verbonden is zelf net zo veel geld aan het onderzoek moet besteden als de Europese beurs waard is. In andere gevallen gaat het om extra kosten voor bijvoorbeeld laboratoria of dure apparatuur.

Dat beperkt de bewegingsvrijheid van universiteiten, aldus het Rathenau. Ze zijn afhankelijker van studentenaantallen en van talentbeurzen voor individuele wetenschappers dan de overheid waarschijnlijk denkt. Niet voor niets kreeg het rapport de titel ‘Chinese bordjes’. Decanen “zijn de jongleurs die als in de circusact proberen zoveel mogelijk bordjes op stokken te laten balanceren.”

HOP

Ongeluk

Ze ademde snel, maar zelfs dat was onvoldoende. Ze zag asgrauw. “Er was niks maar ze begon opeens te bloeden”, fluisterde de verpleegkundige ontdaan. “Infuus, lab met stolling en zuurstof”, zei ik terwijl ik ging zitten. “Tensie en pols?” “90 over 40, 120.” “Oké, dan direct naar verloskamer voor bewaking, OK op de hoogte brengen, we komen er misschien zo aan.” “Extra stolbuis voor mij”, zei ik terwijl de buisjes vol liepen.

Even later arriveerde de patiënte op de verloskamer. Ze bloedde langs de zojuist geprikte infuuslijnen. In bed lag ook een plas bloed. “Bradycard”, riep de verpleegkundige terwijl ze de apparatuur voor foetale bewaking aansloot. “90 over 40, hartslag 130”, riep ze daarna, “saturatie 89 procent”. “Twee cm ontsluiting”, siste ik. “We kunnen dit niet langs de natuurlijke weg oplossen.” Ik haalde de stolbuis uit mijn broekzak. “Geen stolsel”, stelde ik vast. “Bel de IC”, zei

ik tegen mijn meegelopen collega, “zwangere, 41 weken, moederkoekloslating, vruchtdood en waarschijnlijk vruchtwater in bloedsomloop, stolt niet meer, bloed spontaan en zuurstofgehalte daalt”.

Het ging snel, heel snel en ondanks onze handelingen liet ze op de IC het leven, samen met haar kind. In enkele uren van blijde verwachting naar dood. Nooit zal ik de totale ontredde- ring van haar partner vergeten, die wanhopig ontroostbaar met zijn hoofd tegen de deurpost bleef slaan terwijl hij prevelde: “Saddam heeft gelijk, wij zijn slechte mensen, anders overkomt ons dit niet.”

Net in Nederland, hun pasgeboren dochter een jaar daarvoor verloren, niet eens tijdens de dodelijke gif aanvallen maar door bevriezing tij-

dens de daaropvolgende vlucht door de bergen van Noord-Irak met zijn bitterkoude nachten. En dan, in veronderstelde veiligheid, getroffen door dit onvoorstelbaar ongeluk.

Zelfs nu, ruim twintig jaar later, raakt het me nog altijd. Als ik aan vluchtelingen denk, dan zie ik deze mensen voor me, die alles wat hen dierbaar was achterlieten en een enorm risico namen hun verschrikkelijk onveilig geworden bestaan in te ruilen voor een ongewisse toekomst als, mochten ze het redden, tweederangs burger in een vreemd land.

Vrijwel alle vluchtelingen die ik daarna nog heb ontmoet, vertellen vergelijkbare verhalen. Het is spijtig dat de compassie die zo veel landgenoten voelen uit het zicht raakt door onhandig gemaakte keuzes in de opvang van vluchtelingen



en de uitvergroete twijfelachtige beweegredenen van enkelen. Want ik deel graag een stukje van mijn geluk met hen met zo veel ongeluk.

Marc Spaander, hoogleraar verloskunde
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Mireille Sthijns inspired by Arne Holmgren

“He opened up a whole field”

“If I have looked further than others, it is only because I have been carried by those who were great.” Dixit Isaac Newton. The giant in the field of Ph.D. candidate Mireille Sthijns is Arne Holmgren, the Swedish professor of Biochemistry who always brings his dachshund to work.



No-Bro zone

It's late in the afternoon and I step into the gym. The sound of weights clang and cardio-machines hum in the background. I've only been here a month but already I am familiar with much of the exercise equipment present. This is unusual for me. Usually I'll only stick to the three I know: leg-press, tricep extension and leg extension.

You'll find all sorts of characters here at my gym: fitness-buffs who spend hours doing bicep curls in front of mirrors, friends who spend more time talking than working-out, the pros who've brought their own weight-lifting gloves...they're all present but there's something different from the usual scene. My gym is only for women.

That's right. They've taken the Y (chromosome) out of Gym, the men out of movement, and the deeply seeded self-consciousness out of doing a wide stance barbell squat in the middle of the weight-lifting area.

Let me preface this with the fact that I am not a pretty exerciser. There is sweating, swearing, grunting and a whole-tonne of red-faced effort as I try doing more than one push-up. So for me, a women's only gym is a great place to try free-weights for the first time without feeling like I was being judged for my form. Or my ass. I can't say for sure that men were staring at my butt at the co-ed gyms that I've been to, but there's a certain level of vulnerability that a gal exposes herself to while bending over in yoga pants. And there's not always a lot of variety when it comes to different body types. You just don't see a lot of diversity in the ages and ethnicities of women at co-ed gyms. There's something unique to a woman's only gym watching a 50-year old woman in hijab complete 12 reps of a horizontal chest press with 40kg of weights. Sure there's not enough stairmasters or ellipticals for everyone, some women will spend 90 minutes hogging treadmills stuck on 3.5 km/hour, and don't even get me started on the turf wars for locker space in the bathrooms. But it's a price I am willing to pay to feel comfortable in my own workout space.

Jordan Mullins, alumna UCM

Exactly a year ago, Sthijns (25) went to visit the Swede in the Karolinska Institute in Stockholm, where he has worked since 1968. “There was a presentation on the first day, to which I had also been invited. When I sat down, a member of staff immediately came up to me. If maybe I could sit somewhere else, it was somewhere in the middle of the hall, because this is where Holmgren always sat. No, there was no name tag on the chair.”

Sthijns, a Ph.D. candidate at the department of Pharmacology & Toxicology, focuses on ‘oxidative stress’ or the damage that free radicals cause in the body to cells and DNA. These reactive molecules are created in cells as a result of the combustion of sugar. The body is able to protect itself against this and it was Arne Holmgren who discovered and mapped out this

protection system in the nineteen-sixties and -seventies.

“He is known as a redox pioneer, redox being a contraction of reduction and oxidation. He has a tremendous list of prizes to his name; the Nobel Prize is not one of them. He did sit on the committee that awards the Nobel Prize for Medicine. What is more important, is the fact that his discovery opened up a whole field that was still more or less in its infancy. There is still more to be discovered than we already know, he says himself.”

It is not just the protection systems but also antioxidants in vegetables and fruit that protect against oxidation. Sthijns is trying to find out whether flavonoids - antioxidants that can be found in onions and apples, among others - strengthen or weaken the body's systems. She

has already carried out the research, but can't say very much about it as the study hasn't been published yet, she says. Holmgren's group is now studying whether these systems may play a role in diseases such as cancer, obesity and diabetes. Sthijns only knew Holmgren from his articles, but at the Karolinska Institute she suddenly met him every day, with his dachshund happily frolicking beside him. “Funny to discover that he is just a human being too. He knows a lot, is a walking encyclopaedia. He can also be critical, as I noticed during my final presentation in June. I met him again in September at a congress in Barcelona. I had won a prize for a poster presentation and he congratulated me on it.”

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

Maurice Timmermans

“Changing the course of a university is like moving a graveyard”

Continuation of page 1

Researchers could use some help in this area, it was said. President of the Executive Board Martin Paul confirmed this. Researchers who explain things on television often look like they are figuring in a ‘hostage video,’ he said. In other words: as if a gun is being held to their heads, so oppressive. Other ideas from this think tank: create a knowledge institute for public-private-partnership; there is a need. And, bearing in mind

the CORE mantra: set up a research infrastructure that is open to everyone, for people to join in. Exactly how remained unclear, because it did not get any more specific than that.

The list of wishes from the third think tank - on internationalisation - was long, with one common denominator: ensure that internationalisation is embedded in everything. So, pay more attention to intercultural competences in education, create more possibilities for international mobility of staff, be less modest in creating one’s image to the outside world, and do something with the theme

of globalisation. The length of the list gave rise to the comment that the UM should choose what really distinguished it from other universities, but this think tank won’t go there. Everything is important, everything is interconnected, the spokesperson said.

Lastly, from the ‘social engagement’ think tank, there was the message that, notwithstanding the idea that students today only focus on themselves, when there are specific social projects they actually line up to participate. Take, for example, the initiative to help refugees, “for which 200

students signed up”. In short, those who are looking for social involvement, will have to come up with specific projects. This think tank had not developed many other clear ideas.

With his closing speech, Martin Paul undisputedly earned the prize for the best joke of the day: “Someone once said that changing the course of a university is like moving a graveyard: you get very little help from those inside. Fortunately it is not as bad as that here.”

Wammes Bos

UM students debate with Israeli and Palestinian ambassador

The million dollar question: how to overcome the hatred?



On the left the Israeli ambassador, on the right the Palestinian ambassador Photo: Joey Roberts

“Think of Europe 70 years ago,” says Haim Divon, Israel’s ambassador to the Netherlands, in his introductory talk. “Who believed then that France, Germany and England would now live so peacefully together? In other words, anything is possible. The Israeli-Palestinian conflict is solvable too, in my opinion. Otherwise I wouldn’t be sitting here, representing my country. I’m an optimist.”

Last Thursday, after a year of preparations, the European Law Students’ Association (ELSA) and the United Nations Student Association (UNSA) welcomed the ambassadors of Israel and Palestine for a debate. The SBE Lecture hall is nearly full. The atmosphere is tense, partly because of all the security, partly because the ambassadors are soon embroiled in a battle of words. The duel starts with the introductory talk by Nabil Abuznaid, head of the Palestine mission to the Netherlands. Abuznaid begins by listing examples of Israeli aggression, from the attacks on Gaza in 2014 to the latest news on the settlements.

Haim Divon: “It’s not about the settlements. If Palestine accepted the Israeli presence in the

region, things would change. Time and again Netanyahu says, let’s meet. But Palestine seeks support from the international community, squeezes Israel’s arm. Refusing to talk is the main obstacle to peace.”

Nabil Abuznaid: “The international community is fed up with the Israeli actions. Tell me one country that would accept the settlements.”

It’s not easy for the two student moderators to lead the discussion in the right direction, but they do a decent job of it. The conversation turns to the role of young people in the conflict. What can they contribute? Abuznaid: “Israeli children are forced to go to war, to guard check points, to carry weapons at 19 years old. Why not enjoy the beaches?”

Divon: “Why do we send young people to the army? Because I wouldn’t be sitting here if we didn’t. There would be no state of Israel anymore. It’s not that we love to be the machos of the region. Look at the level of threat. We *have* to be strong, to protect our people, otherwise we’re out of the game.”

Then there’s the so-called two-state solution. Palestine will accept its territory being much smaller than it once was, says Abuznaid –

but what concessions is Israel prepared to make? “Netanyahu will never stop building settlements. He doesn’t want a two-state solution. He doesn’t want peace.”

Divon repeats his mantra that the settlements are not the problem: “We just have to sit down and negotiate. Of course Israel will make concessions. The problem is that we don’t talk.” The floor is opened to the students. Shouldn’t we look for a solution in a broader perspective?, asks one student. “Israel and Palestine have been talking for years without results. Perhaps we should include Saudi Arabia and Iran and organise regional peace talks.”

Divon: “Things are changing dramatically at the moment. I wouldn’t opt for regional talks, that’s too complicated. Let’s start with the Israeli-Palestinian conflict.”

Abuznaid has already made clear his lack of love for Netanyahu; what he years for is a prime minister like Rabin. To his mind, if Rabin had not been assassinated in 1995 – by a right-wing Israeli, at that – then peace would already have become a reality. Does Netanyahu really want peace? If yes, why does he invite Jews from all over the world to immigrate to Israel, while

Palestinians are barred from obtaining Israeli passports and forced to remain stateless?

Divon: “The right of return is a basic notion of Israel. Just remember the Holocaust – on this continent six million Jews were killed.”

Abuznaid: “I consider the Holocaust as very painful. It’s one of the worst things that could occur to a people. But at the same time, the Israelis are expelling the Palestinians.”

Divon: “These are two different things, completely different.”

Abuznaid: “We are the victims of victims.”

Divon: “You are the victims of the leaders in the Arab world, who idolised Hitler.”

How to overcome the hatred?, asks a student.

“That is the million dollar question,” says Divon. “The solution has to come from both directions: bottom up and top down. You have to organise events where people can meet and talk. We have to make more of an effort to get to know one another. I would say bring Israeli and Palestinian students together, just as you invited us two ambassadors.”

Maurice Timmermans

Work like a slave, eat like a king

Ginger's fresh and tasty food will boost your energy



Not just serving tasty food, but also raising customers' energy levels by using fresh and healthy ingredients: this is the mission statement of a tiny restaurant in the heart of Maastricht, between the law and business faculties. Ginger also has a story: a young, enthusiastic Chinese woman teamed up with her brother to share her culinary secrets in a modern restaurant. Inspiration comes from Thailand to Japan, China to Bali. The chairs and banquet couches around the side walls are comfortable and the tiny overhead spotlights create a cosy atmosphere. There are a fair number of dishes to sort your way through for both lunch and dinner: from

My Menu

Yaki Udon with shrimps	€10,00
Sushi	€ 7,00
Tea	€ 1,00

Tuna Tarpar and Wakami to Vegetarian Wonton soup or fresh mint ice cream. For lunch, I opt for the ten-piece sushi starter and am intrigued by its beautiful presentation, with pristine, top-quality fish (bigeye tuna, pinkish salmon) and fresh vegetables (cucumber, avocado) accompanied by spot-on sushi rice and fresh ginger. And all of this for just seven euros! I sip Chinese tea (with unlimited refills) as I await the main course: Japanese speciality Yaki Udon with fried shrimps. The well-seasoned noodles mixed with king-size shrimps, fresh broccoli, spring onion, cucumber and garnish live up to my expectations. The soft and smooth structure of the white noodles seasoned with soy sauce contrasts nicely with the tiny, crispy fried onions. My partner's Chicken Wonton soup tastes delicious: home-made wontons and fresh vegetables might be just the thing to fight off

that annoying flu. Contrary to several reviews on TripAdvisor, the service was extremely quick – although the restaurant was packed, our meals came within 20 minutes.

With its smart and vibrant dishes, Ginger will win over anyone who shows up thinking it's the same place it once was. Customers used to complain about the inefficient service and repetitive menu. With its additional seating and staff, the kitchen now pays attention to the order in which dishes arrive, and the menu is regularly changed to reflect seasonal ingredients.

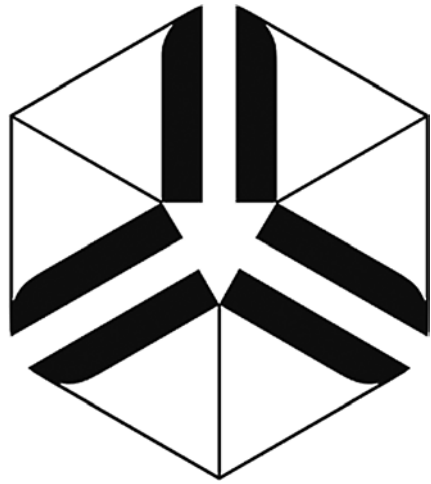
Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht



Ginger
Tongersestraat 7, www.restaurantginger.nl

Food	★★★★★
Service	★★★★☆
Atmosphere	★★★★☆
Price/Quality	★★★★★



Approved

- ▶ *UNU Jargon Buster*
- ▶ *UN/knowledge/useful*
- ▶ *Free*
- ▶ *iOS, Android*

What on earth are they talking about? Anyone who tries to gain more knowledge on the United Nations runs the risk of getting lost in jargon. Reports and meetings are filled with terms such as 'biosensitivity', 'economic remittances' and 'democratic consolidation'. UNU Merit, the research and trainings centre of the United Nations University and Maastricht University, have developed an app to tackle the problem. The app contains explanations for over 200 terms and 250 abbreviations regularly used by the United Nations. It works just like a dictionary. You can search or scroll through an alphabetical list of words. There is a short explanation for each term, a reference to its source, and to the UN's Sustainable Development Goals to which the word is connected. You can also share the explanation on social media. UNU wants to expand the database with jargon that applies to peace and governance, global development and environmental sustainability.

CF

Dear Ingrid

What you see is who you are

Stan (22): "People who put themselves in the spotlights irritate me immensely. Those who do most of the talking in the tutorial group meeting and who are also chairperson of an association. What should I do with my irritation?"

Ingrid: "A person is a person because of other people," declared archbishop Desmond Tutu. It's true. You are who you are by the grace of others. What I mean by that, is: we all have different sides, we consist of various sub-persons. If we live our lives as isolated and separate individuals, then those sub-persons hardly manifest themselves. It is by the very contact with others that they become active. An example. Without fellow human beings, the pleaser in me would not rear its head simply because there would be no one to please. The rebel would also never stand up. My rebellious side only takes over when someone tries to tie me down. As long as that doesn't happen, the rebel inside me glides along with me on my ship, but somewhere near the stern or even down below.

The clown is another one of my sub-persons. But raised with the motto 'just act normal because that's crazy enough,' this piece of me has been given very little room to develop. Another person's clownish behaviour can therefore really annoy me, just like steam comes out of your ears when people put themselves in the spotlight. I therefore suspect that this side of you, let's refer to it as the performer, is hidden deep down below on your ship. This kind of behaviour was probably frowned upon in the past and that is why you have exiled this sub-person to the furthest corner of your ship.

Carry out an experiment and allow the performer to take charge every now and again. Give it some space. You will broaden your horizon and sail new seas. And now that you know that you also have a performer on board, – albeit slightly neglected – you will be less irritated by others of the same kind. What you see in others



Photo: Loraine Bodewes

says little about them, but all the more about yourself.

Ingrid Candel

Would you like to read more about your sub-persons?

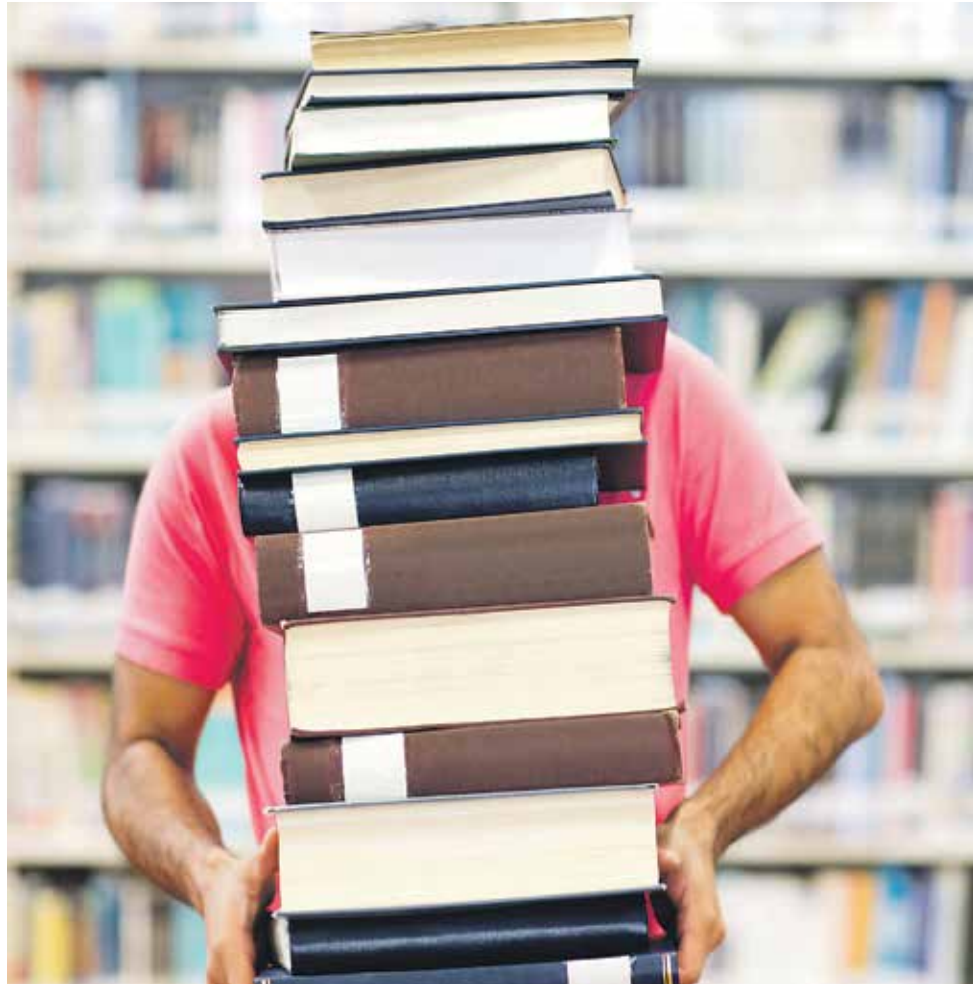
Brugman, K., Budde, J., & Collewijn, B. (2012). *Ik ken mijn ikken. Ontdek andere kanten van jezelf met Voice Dialogue*. Thema: Zaltbommel.

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

International students on workload at Maastricht University

It's been a hard day's night



“A social life?!?” Snorting, laughter and amazement follow the suggestion that students have plenty of leisure time. There might not be too many contact hours, but the workload at Maastricht University is much higher than at other universities, claim exchange students and other internationals. “Excellent”, says Erik Driessen, professor of Medical Education and chair of the Department of Educational Development and Research at the Faculty of Health, Medicine and Life Sciences. “That’s exactly what we want.”

Text: Amira Eid, Cleo Freriks, Alicia Hansen, Riki Janssen, Yanitsa Maksimova, Jordan Mullins and Sophie Silverstein Photo: Thinkstock

The number of contact hours may be lower, but students are expected to do many more hours of independent study. This conclusion from *Observant’s* small-scale survey of international students in Maastricht is in line with an earlier study of Erasmus students published in 2002. Of the students who found their studies abroad to be more intense – around 22 percent – almost all were studying in the Netherlands or Denmark. The rest of the respondents saw their studies abroad as having an equal or lighter workload than at their home university.

When asked whether she was prepared for the workload at UM, first-year European Law School student Hannah Y (who preferred not to give her full last name) said, “No, I was not. No. I don’t know how you’re going to cancel out the crying noise I just made, but no!” Having been previously enrolled at the University of Melbourne and Leiden University College, she compares her current study programme to a full-time job. “I didn’t anticipate how rigorous those 40 hours would be.” Fellow law student Alechia Dawson, who holds a degree in dental nursing from Trinity College Dublin, makes a similar comparison, but faces an additional challenge when it comes to managing her workload: “I think not coming straight from high school, or even straight from my first degree, makes it hard to achieve that work/life balance.” When asked whether the hours are longer at UM or at her alma mater, Dawson snorts: “Here.”

The amount of reading is the greatest burden, says French exchange student Etienne Bertin from Sciences Po Grenoble. In his first block at FASoS, he had less work to do than he was used to. In the second block, he says, things changed: “I think they gave us a little time to adjust to PBL. The reading takes up a lot of my time. On the

other hand, I guess it’s useful.”

Master’s student Victoria Kerr is frantically highlighting passages in a large law textbook; you can see the stress in her eyes. “Back when I did my bachelor’s at the University of Edinburgh, I thought I had a lot of reading to do. That all changed when I came to Maastricht. I have 70 pages or so to read every night. It’s exhausting.” Then she smiles and adds, “It’s a good thing though. I really feel like I’m learning a lot. In Edinburgh I used to cram as much information into my head as possible right before an exam – that’s something you just can’t do here. I don’t feel like I’m wasting my time.”

“That’s exactly the idea”, says Erik Driessen, clearly enthused by the findings of the *Observant* survey. Driessen is professor of Medical Education and chair of the Department of Educational Development and Research at FHML. “Most Maastricht faculties want no more than twelve contact hours, because students learn best through independent study. We want them to work harder and we encourage that by giving fewer lessons than most other countries. There students’ schedules are jam-packed with contact hours: every department has a professor or an associate professor who wants to talk about their own field. But spending a lot of time listening makes students more passive. In those countries they gain knowledge through their teachers. Here they acquire it independently of the tutor.” First-year European Law student Mischa Boddenberg, who spent last year at the University of Pretoria in South Africa, finds studying independently to be less stressful than the lectures in Pretoria. “I had five lectures every day, all 45 minutes long. The PBL system forces me to be much more disciplined. You have to come up with a system to guide your study planning, which I found very difficult at first. But it’s really started to focus my life in a specific direction.” Former University of Bologna student Claudia Ungarelli, now studying at FASoS, agrees. “It’s much easier for people like me to not lose their way and to stay on track with their work. I also constantly see the results of my work in tutorials.” Though she admits to feeling stressed, she believes life is “more balanced” when you have seven-week blocks instead of just two semesters per academic year.

The PBL system has other perks as well. Erdem Topcu, who spent the past three years at the University of Istanbul, compares the system here to that in Turkey. “I like the broader aspects of the law course here. In Turkey it was much more

specific and focused on very distinct areas. Here I feel like I’m learning a lot about many different institutions. It’s hard work, but I’m enjoying it. I think PBL really helps to direct us in a necessary direction. It’s fun learning from other students and not just a professor.”

So there’s certainly plenty of work going on – but how many hours should students ideally be studying? There’s no definitive answer to this question, says Driessen. “Thirty-five to forty hours? I don’t know. I have a colleague in Utrecht who talks about the didactics of the pinball machine: you have to have the ball in play if you want to score. The more hours spent studying, the better. I don’t think it really matters: one student can do the work in ten hours, another can’t get it done in fifty. What we notice in medicine is that students start putting in much longer hours in their third year, when they come into contact with real patients. The moment they see what they’re doing it for, they really step up the pace.”

The existence of a common room like that at the University College also promotes studiousness, says Driessen. “Having a common area where you get together with other students and talk about your studies and other things increases engagement in the programme and the curriculum, which in turn boosts motivation.”

Charlotte Lockwood, on a year-long exchange from Leeds University, sees UCM as “a great choice socially. The large common room at the centre of the building does make it easy for students to catch up.” Dina Amro, a UCM student who spent a semester in Tokyo, noticed some major social differences there. For one thing, “it was impossible to partake in Japanese student life without being able to understand the language.” This stands in stark contrast to UM, where English is not most people’s first language, but many can and do speak it.

Having a mentor also helps, says Driessen, as in most FHML programmes and now again at UCM. “You can talk with a mentor about what’s going well in your studies, and what’s going less well. This too increases engagement and gives students the feeling that they can handle the programme. That self-confidence helps students to develop a positive attitude towards their studies – much more so than do assessments, exams, mandatory attendance or binding study advice.” Those sorts of measures, according to Driessen, lead to exam-focused behaviour. “Studying for a pass, when what you really want is for students to dive into their books because they want to know more about the subject.”

Longer opening hours at the library?

All that reading and studying – UM students love to do it at the University Library. For this reason, the library’s opening hours have long been a hot topic. This is especially true for exchange students, for whom pulling occasional all-nighters in libraries that are open 24/7 is a longstanding tradition.

The library manager Yvette Froeling (responsible for the front offices of both library locations) remains open to the idea, but also recognises the difficulty of running such an operation. The main issue is funding. “Previous managers looked into the idea of keeping the libraries open 24/7, but the financial burden was too much to bear, and it’s gone up even more since then. It’s just not an option.” With many new study spaces added over the past five years, particularly at the Tapijn site and the new sports hall. “To accommodate the early birds, both locations open at 7

am, whereas the libraries open at 8.30 am.”

Froeling also points out that the library management runs pilots every two years or so to analyse the usage of the libraries and fine-tune their opening hours. The last of these pilots was in the academic year 2012/13, when the inner city library stayed open until midnight all year round. Unfortunately for the students, the headcount around midnight proved to be very low. After 10 pm there were next to no students around. “It was financially unviable”, says Froeling. “We have to keep the facilities fully staffed in order to meet our security and quality standards, and with the amount of interest we observed, it was impossible to balance the costs with the benefits.”

Moreover, says Froeling, “Most of the study facilities are in central, residential neighbourhoods where keeping them open into the small hours

of the morning causes significant noise pollution and disturbance. Besides, the key to a productive study session is a good night’s sleep.”

Despite the small chance of the libraries staying open 24/7, Froeling suggests that extended opening hours are not off the table. The next pilot is planned for block 5 this year, and if the late-night headcounts give cause, the opening hours may be revised upwards. In the meantime, students can raise their concerns in one of the biannual focus groups for library users in April, or run for a spot on the faculty library committees to get involved in the development of library policy.

Ege Yücel

Dates Library Users groups: Tuesday 26 April from 15.30 – 17hrs at the inner city library, Thursday 28 April from 15.30 – 17hrs at the Randwyck library.

Thema Boekenweek 2016: Duitsland

Precies op tijd

“Ik voel me meer Europeaan dan Duitser. In de VS, waar ik woonde, scheert men alles wat Europees is over één kam, hier in Maastricht voel ik me Europees juist omdat de verschillende nationaliteiten naast elkaar leven en soms samen lijken te smelten. Zo zijn mijn Nederlandse collega's nog punctueler dan de Duitse. Duitsers komen te vroeg, Nederlanders precies op tijd. Eén minuut voordat de vergadering begint, is iedereen er opeens”, aldus **Peter Schröder-Bäck**, universitair hoofddocent en coördinator van de master European Public Health. “Duits voel ik me tijdens een WK of EK voetbal. En als ik het etiket opgeplakt krijg door anderen. Verder speelt je moedertaal een rol in de manier waarop je denkt en je gedraagt. Nederlanders zeggen bijvoorbeeld vaak ‘even kijken’ en pauzeren dan om alles samen te vatten. In het Duits heb je zo'n uitdrukking niet echt, ‘mal sehen’ komt nog het dichtste in de buurt. “Een boek dat ik iedereen kan aanraden is *Faust. Der Tragödie erster Teil* van Johann Wolfgang von Goethe. Het is het belangrijkste en meest geciteerde Duitse boek. Misschien had ik een creatiever of moderner antwoord kunnen bedenken, maar het is het invloedrijkste en indrukwekkendste boek dat ik ooit heb gelezen. Ik heb het ook een aantal keer op het toneel gezien. “De enige keer dat ik een typisch Duits cadeau wilde geven aan een collega werd het de Engelse vertaling van Faust. Al vraag ik me af of de typische taal, met z'n verzen, net zo krachtig overkomt in een vertaling. Het verhaal van de zoektocht van dr. Heinrich Faust, naar de waarheid en tevredenheid in het leven, past natuurlijk goed in een universiteit. Bovendien kun je aan de wijsheid van Faust denken tijdens het lesgeven, bijvoorbeeld als studenten om de sheets van de presentatie vragen: ‘Denn was man schwarz auf weiss besitzt, kann man getrost nach Hause tragen?’”

Geschiedenis op iedere straathoek

“Duitsland is mijn geboorteland, mijn thuisland. Een bekende en vertrouwde omgeving. Een land dat heel erg verweven is met het verleden”, **Alexandra Rosenbach**, hoofd strategisch adviseur internationalisering. “Dat komt symbolisch tot uiting in Berlijn, waar ik ben opgegroeid. Daar ontmoet Oost en West, nieuw en oud elkaar. Mijn typische Duitse kenmerken zijn *pünktlichkeit* en *gründlichkeit*. Cliché, maar wel waar. Ik erger me eraan als mensen daar niet aan voldoen. Typische Berlijns vind ik dat je je snel aan kunt passen, makkelijk met veranderingen om kunt gaan. “We verhuisden naar West-Berlijn vlak nadat de Muur viel. Ik was negen. Oost en West begonnen net naar elkaar toe te groeien. Vooral de Oost-Berlijnse kinderen moesten daaraan wennen in de klas. Het Oosten bloeide op, er werd gebouwd en er ontstonden trekkpleisters. Er was van alles te doen. Voor mij als tiener was het één grote speeltuin. Ik vond het prachtig, een spannende tijd. “Ik heb Duitse literatuur gestudeerd, dus ik zou heel veel kunnen aanraden, maar er is een boek dat er voor mij uitspringt: *Jeder stirbt für sich allein* van Hans Fallada. Het is gebaseerd op een waargebeurd verhaal over de verzetsstrijd een ouder Berlijns echtpaar tijdens de Tweede Wereldoorlog. Nadat hun zoon sneuvelt aan het front, besluiten ze ansichtkaarten met anti-naziteksten te verspreiden. Heel indrukwekkend en mooi geschreven.

Was ich noch zu sagen hätte ...

De Boekenweek 2016 is in volle gang. Duitsland is het thema. Maar wat betekent Duitsland eigenlijk voor de mensen die er vandaan komen? Observant vroeg het Duitse studenten en stafleden. “Duits voel ik me vooral tijdens het WK voetbal.”

*Tekst: Cleo Freriks, Riki Janssen, Maurice Timmermans
Illustratie: Simone Golob*

“Mijn generatie is erg met de Tweede Wereldoorlog bezig. Vroeger op school ging er geen blok voorbij zonder dat er aandacht aan werd besteed. En in Berlijn ligt de geschiedenis natuurlijk op iedere straathoek. Er is een soort bewustzijn dat we de verhalen niet mogen vergeten als de ooggetuigen er straks niet meer zijn. We hebben de verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat het nooit meer gebeurt, hier of ergens anders. Zeker nu met de vluchtelingencrisis en de recente overwinning van de anti-immigratiepartij in de Duitse deelstaatverkiezingen. We moeten met z'n allen opletten en waarschuwen.”

“Mensen houden nu van ons”

“Duitsland is voor mij vakanties in het Schwarzwald, leven op het platteland, maar ook Berlijn, mijn favoriete Duitse stad die meer lijkt op een verzameling dorpen. Hier vind je alles wat Duitsland mooi maakt: vrijheid, diversiteit, internationaal en met een geweldige partyscene. Aan het woord is **Thomas Schäfer** (26), UM-projectleider student en stad, komt uit Niedermennig, een klein dorpje met negenhonderd inwoners in de buurt van Trier. Hij is verre van een nationalist, benadrukt hij, voelt zich eerder een wereldburger, maar tijdens sportwedstrijden – “maakt niet uit welke sport” – beseft hij dat zijn hart Duits is. En ook als het gaat om gedrag en gewoontes blijkt hij Duits: “Punctueel, efficiënt, ordelijk en voorzichtig in mijn uitspraken. Ik probeer niemand voor het hoofd te stoten. Vanwege onze geschiedenis zijn veel Duitsers heel correct.”

“Ik ben blij dat ik Duits ben. We hebben veel geleerd van onze fouten in het verleden, we kregen na de Tweede Wereldoorlog een tweede kans en die hebben we gegrepen. Het is een goede tijd om Duitser te zijn. Mensen houden nu van ons, met mijn paspoort kan ik de hele wereld over, Angela Merkel heeft het wat dat betreft goed gedaan.” Schäfer raadt *Schachnovelle* (*Schaaknovelle*) van Stefan Zweig aan. “Ik ben een schaakspeler, maar ook voor niet-schakers is dit een goed boek. Het gaat over twee schakers op een lange bootreis. De verteller is ooit gevangen genomen door de Gestapo en zat vier maanden eenzaam opgesloten. Hij verveelt zich dood, vreest voor zijn geestelijke gezondheid tot hij op een dag een schaakboek met 150 beroemde partijen steelt. Hij leert die uit zijn hoofd. Tijdens de schaakpartij komen die patronen weer naar boven.” Een ander boek is *Die Furcht vor Freiheit* van psycholoog Erich Fromm. “Dit gaat over onze tijd, over de angst van mensen om zichzelf te zijn. We durven niet vrij te zijn, zegt Fromm, omdat we bang zijn anders te zijn.”

Duitsland is thuis

“Ik voel me een wereldburger, ik reis graag, studeer nu in het buitenland, maar Duitsland is thuis”, zegt **Alice Nesselrode**, tweedejaars European Studies en lid van de faculteitsraad. “Ik ken de mensen, weet wat ik van ze kan

verwachten. Ze handelen meestal vrij rationeel. “We hebben onze geschiedenis met zijn akelige perioden, maar ons land is gelukkig meer dan alleen het Derde Rijk. Duitsland is voor mij ook veerkracht. Het land is vaak verwoest, maar telkens weer opgebouwd. En in de wereldpolitiek van na de Tweede Wereldoorlog speelt dit relatief kleine land toch een grote rol. En dat is de verdienste van Bundeskanzlers als Schmidt, Brandt, Kohl en Merkel.

“Duitsland is een groot en divers land. Je hebt grote verschillen tussen het oosten en westen, maar ook het noorden en zuiden. Ik kom uit het Rheinland, uit Grevenbroich, een dorp tussen Düsseldorf en Keulen. Wij Rheinlanders staan bekend al gelukkige en eerlijke mensen. We houden van carnaval, schuttersfeesten, Oktoberfesten. Wij zijn een cultureel land, denk aan de musea, de dichters, de denkers, de schrijvers en de musici.” Nesselrode is geïnteresseerd in geschiedenis en dat heeft de keuze van haar boeken mede bepaald. Net als Thomas Schäfer kiest zij voor *Schachnovelle* van Stefan Zweig. “Het vertelt ons het verhaal van het fascistische verleden en geeft inzicht in de beweegredenen van de mensen in die tijd. Het is heel psychologisch. Ik las het een paar jaar geleden, maar het zit nog steeds in mijn hoofd.” Als tweede noemt ze *Tauben im Gras* van Wolfgang Koeppen. “Via diverse personages beschrijft hij het Duitsland van na de Tweede Wereldoorlog dat bezet is door de Amerikanen. Het racisme is nog niet weg uit de hoofden van de burgers. Depressie ligt op de loer.”

Tussen zorg en trots

“Een complexe vraag”, reageert de voorzitter van het college van bestuur, **Martin Paul**. “Het antwoord is ambivalent. Duitsland heeft een grote traditie met zijn denkers, schrijvers, dichters, kunstenaars, musici. Tegelijkertijd is er de donkere kant, de Tweede Wereldoorlog, het nazisme. Je beweegt altijd heen en weer tussen trots en zorg. Nu zijn er weer zorgen over de verkiezingsuitslag van afgelopen zondag, vanwege de winst van de anti-immigratiepartij AfD.

“Ik woon graag hier in Limburg, maar Duitsland is mijn Heimat, mijn thuis. Boeken? Mijn lievelingsboek is *Deutschstunde* van Siegfried Lenz uit 1968. Het gaat over een jongen die gevangen is genomen omdat hij in de oorlog schilderijen van een kunstenaar met een *Berufsverbot* heeft verdonkeremaand. Het is een roman die je de verschillende kanten van de oorlogsgeschiedenis laat begrijpen, te vergelijken met datgene wat *De Aanslag* van Harry Mulisch voor Nederland heeft gedaan.

“De recente Duitse geschiedenis wordt gekenmerkt door twee grote gebeurtenissen: de Tweede Wereldoorlog en die Wende. *Tschick* van Wolfgang Herrndorf is een soort road movie. Twee jongens trekken in een Lada door het Duitsland na de val van de Muur. Echt een fantastisch boek.”

Onmogelijke liefde

Het eerste wat bij **Mike Langen** (27) opkomt als hij aan zijn vaderland denkt, zijn de verkiezingen van afgelopen zondag. Wat Langen betreft een belangrijk moment voor de Duitse samenleving. En waar het allemaal toe leidt, moet nog maar blijken. De overwinning van de partij Alternative für Deutschland (AfD) betekende in ieder geval een ruk naar rechts, zegt de promovendus bij de School of Business and Economics, afkomstig uit Düsseldorf.

“Toen de AfD in 2013 werd opgericht, en geleid werd door de economiehoogleraar Bernd Lucke vond ik de eurosceptische standpunten nog wel interessant. Maar vorig jaar verdween Lucke van het toneel na een machtsstrijd en verloor ik mijn interesse. Ik dacht dat de partij snel zou worden opgedoekt, zoals de Piratenpartei, maar dat blijkt voorbarig. De AfD-stemmers willen de aandacht weer vestigen op Duitsland, op Duitse thema's en problemen, in plaats van op Europa, Griekenland, Syrië, noem maar op.”

Het boek dat Langen zou willen aanraden, heeft met eigentijdse politiek he-le-maal niets te maken. Het is een liefdesverhaal uit 1888 van Theodor Fontane. Het heet *Irrungen Wirungen*, vertaald als *Dwalen... Falen*. Het gaat over een onmogelijke liefde tussen een baron en een kleermaaksterje. “Ze weten dat hun liefde geen toekomst heeft maar ze blijven elkaar toch een zomer lang zien. Dan volgt de scheiding en ontmoeten ze elkaar jaren later weer als ze allebei getrouwd zijn. Het boek geeft een mooi beeld van een standenmaatschappij die op het punt staat te verdwijnen, en van Berlijn rond de eeuwwisseling.”

Een wereld die opent

De gespletenheid van haar land, daar moet **Therese Grohnert** (29) meteen aan denken. De onderzoeker bij Educational Research and Development (SBE) is geboren in Oost-Berlijn, maar verhuisde op haar zesde, een jaar na de val van de Muur, met haar ouders naar het westen - bij Venlo over de grens.

“Het verschil in levenshouding is er nog steeds. In het oosten denken mensen, zeker de ouderen, veel collectivischer, meer in termen van het grote geheel. Wat betekent mijn gedrag voor de samenleving? Wat kan de samenleving voor mij betekenen? Als je iets presteert, dan is dat niet in de eerste plaats hun eigen verdienste maar ze wijzen eerder op de gunstige omstandigheden, de hulp van anderen, enzovoorts. Ik ken dat ook. Als ik tegen mijn ouders vertel over een mooie publicatie, dan zeg ik: de reviewer was me kennelijk goedgezind. Terwijl ik hier op de faculteit eerder laat zien dat ik trots ben.”

De verschillen uiteten zich ook in politiek opzicht. “In het oosten stemmen meer Duitsers op de partij Alternative für Deutschland (AfD) dan in het westen. Dat komt deels omdat het er economisch nog steeds slechter gaat. Men is teleurgesteld, vroeger was alles stabiel. Tegelijk voelen ze zich machteloos en bedreigd door de maatschappelijke veranderingen, door de groep vluchtelingen die natuurlijk niet meer weggaat. In dit geval keert het collectivistische denken zich tegen een andere groep.”

Een boek dat volgens Grohnert laat zien hoe mensen de laatste jaren van de DDR en de overgang naar het kapitalisme hebben beleefd, is *Mein erstes T-Shirt* (2002) van arts, schrijver en komiek Jakob Hein. “Hij beschrijft op een mooie en grappige manier wat er gebeurt als er een wereld opengaat.”

Wie volgt rector Luc Soete op?**“Niemand van de decanen! Die zijn zo op elkaar ingespeeld dat de kans op nieuwe ideeën niet groot is”**

Rector magnificus Luc Soete vertrekt. Op 1 september begint zijn opvolger. Wie moet dat worden? En wat moet hij/zij vooral gaan doen? Observant vraagt het de komende weken aan studenten en staf.

Ze is zelf al meermaals genoemd als geschikte rector: **Mariëlle Heijltjes (47), hoogleraar managerial behaviour en bestuurslid bij de SBE.** Maar ze staat niet te springen. “Ik ben natuurlijk erg gevleid, maar mij gaat het om de vraag: waar vind ik dat ik de meeste waarde kan toevoegen, waar krijg ik energie, passie van? En dat is op dit moment in mijn huidige werk, onderzoek vertalen naar een concrete context in het kader van *postgraduate education*, met mijn voeten in de modder.

“Ik vind wel dat de nieuwe rector een vrouw moet worden, vanwege de diversiteit. Alleen ga ik hier geen namen noemen. Ik ken natuurlijk wel andere vrouwelijke hoogleraren maar ik zie ze niet in hun eventuele bestuurlijke rol. Dus dan zou ik kiezen op basis van sympathie, of omdat ze toevallig wat zichtbaarder zijn; dat zijn niet de belangrijkste criteria. Om die reden heb ik ook geen kandidaten genoemd toen ze daar alle hoogleraren naar vroegen. Daarom stel ik voor dat men er een wervingsbureau op zet dat binnen de UM goed in kaart brengt waar het vrouwelijke talent zit, zowel de *usual suspects* als de minder zichtbaren.

“Haar belangrijkste taak wordt wat ik maar even het managen van polariteiten noem. Dat zijn geen echte maar schijnbare tegenstellingen, waarbij je beide nodig hebt om succesvol te zijn. Bijvoorbeeld de verantwoordelijkheid die de overheid vraagt van de universiteit versus de noodzaak om je onderwijs en onderzoek decentraal te organiseren en innovatie te faciliteren.

Je kunt niet zomaar alles van de overheid rechtstreeks doorvertalen naar de werkvloer, noch kun je alles alleen maar decentraal regelen. Een ander voorbeeld: regionaal versus internationaal. Louter een regionale oriëntatie maakt de UM ongeloofwaardig, je puur en alleen internationaal profileren idem dito.

“En verder zal de rector zich moeten buigen over de vraag wat onderscheidend is in ons onderwijs en onderzoek en qua internationalisering. Een centraal vanaf de Berg gestuurde eenheidsworst wil niemand, maar hoe zijn innovatie in onderwijs en onderzoek verbonden? De rector is de primair verantwoordelijke voor die terreinen, in onderlinge samenhang. Dat hoort bij de rector te liggen. Er is nu een vicerector voor onderwijs, dat vind ik geen ideaal model; we hebben er toch ook geen voor onderzoek? Dus als de vicerector blijft zal het lastig

zijn om een goede werkverdeling met de rector te maken. De benoemingsadviescommissie heeft er dan een taak bij: ervoor zorgen dat rector en vicerector straks door één deur kunnen.”

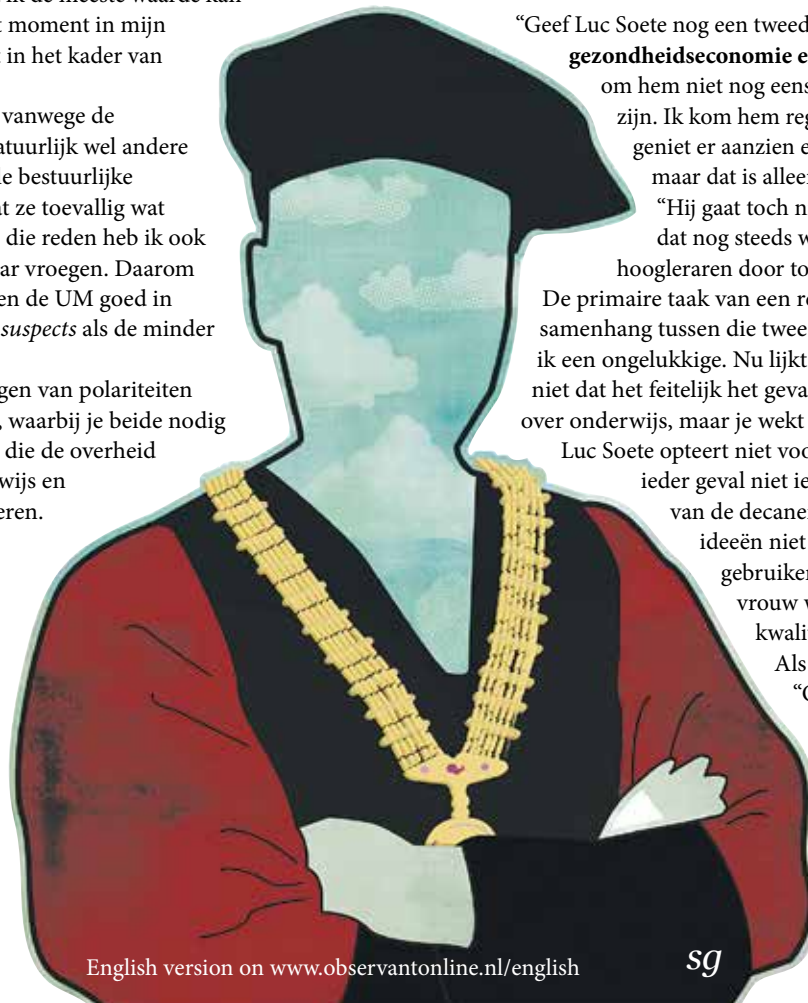
“Geef Luc Soete nog een tweede termijn”, reageert **Wim Groot, hoogleraar**

gezondheidseconomie en hoogleraar evidence based education. “Ik zie geen reden om hem niet nog eens vier jaar te geven. Hij heeft al bewezen een goede rector te zijn. Ik kom hem regelmatig tegen in de regio, hij heeft daar diverse functies en geniet er aanzien en gezag. Hij is misschien niet zo aanwezig binnen de UM, maar dat is alleen maar goed. Een rector moet niet navelstaarderig zijn.” Dan: “Hij gaat toch niet weg omdat hij 65 wordt? Ik vind het een beetje idioot dat nog steeds wordt vastgehouden aan die leeftijdsgrens. Vroeger konden hoogleraren door tot hun 70ste. Die regel moet maar snel terugkeren.”

De primaire taak van een rector is het bewaken van onderwijs en onderzoek en de samenhang tussen die twee bevorderen. “De keuze voor een vicerector onderwijs vind ik een ongelukkige. Nu lijkt het alsof de rector het onderwijs heeft uitbesteed. Ik denk niet dat het feitelijk het geval is, ik maak Luc bijvoorbeeld mee bij de strategiediscussie over onderwijs, maar je wekt wel die indruk.”

Luc Soete opteert niet voor een tweede termijn, dus wie moet het dan worden? “In ieder geval niet iemand uit het bestuurderscircuit. Dus niemand uit de kring van de decanen, die zijn zo op elkaar ingespeeld dat de kans op nieuwe ideeën niet groot is. Het college van bestuur kan wel wat vers bloed gebruiken. Iemand met de blik naar buiten. Of het een man of vrouw wordt, vind ik niet zo belangrijk. Als diegene maar de juiste kwaliteiten heeft.”

Als eerste moet de nieuwe rector het onderwijs aanpakken. “Onze opgave is om studenten meer dan nu op te leiden tot kritische academici die zich weten uit te drukken in woord en geschrift. Hoe? Door de band tussen de staf en studenten te versterken, door een academische gemeenschap te scheppen met veel persoonlijke begeleiding, grote betrokkenheid van de student bij het onderzoek en meer nadruk op de verbinding van onderwijs en onderzoek.”



English version on www.observantonline.nl/english

sg

Wammes Bos, Riki Janssen



Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Nieuwe rector

De opvolging van de huidige rector krijgt in *Observant* redelijk veel aandacht.

Ik heb me altijd verbaasd over het feit dat universiteiten zo weinig innoveren in hun organisatie.

Indertijd heb ik onder meer een federatie voorgesteld. Dat betekent dat de faculteiten een eigen bestuur hebben en het bestuur van de federatie, dat uit drie à vier hoofden van de faculteiten bestaat, vijf à zes keer per jaar bijeenkomt en zich vooral bezighoudt met onderwijs-, onderzoeks-, personeels- en financieel beleid en het oplossen van grote(re) organisatieproblemen. Ook geeft het bestuur leiding aan een beheersorganisatie met een administratief centrum. Op het punt van beheer opereert onder leiding van een directeur (bedrijfskundige) een centrale organisatie met een geavanceerde toepassing van ICT.

Medewerkers die een leidinggevende functie hebben, hebben een managementopleiding gevolgd, waaronder opleiding aan de faculteit

SBE vooral in Organisatiekunde en Strategisch Management, Veranderkunde, Informatiemanagement, Management Control en Human Relations Management en stages bij de centrale beheersorganisatie, met nadruk op HRM en Management Control.

Aan een universiteit hebben bijeenkomsten plaats met een vanouds ceremonieel karakter. Ook die bijeenkomsten vragen om een kritische beoordeling en modernisering. Met de organisatie van die bijeenkomsten worden de leden van het federatiebestuur belast. Zo wordt dit werk verdeeld over vier medewerkers. Zo blijft dit ook redelijk behapbaar.

Bram Beek, em. hoogleraar SBE

**Gevelkunst**

In een artikel over de gevelkunst bij Scannexus (*Observant* 25) werd Mieke Derickx opgevoerd als voorzitter van de kunst en erfgoedcommissie. Dat klopt niet. Derickx is conservator.

Maastricht Summer School**Journalistiek en effectief schrijven**

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: ‘veel meer zelfvertrouwen’, ‘leuke en veilige sfeer, veel geleerd’, ‘weet nu wat ik wil: schrijven’.

Docenten: Riki Janssen en Wammes Bos (www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden: 8 sessies verspreid over 2 weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers: Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursusperiode: 1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten: € 800

Meer informatie: Mail of bel met Riki Janssen (riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384)

“Warte, Ich frag mal was der Isaac kostet!”

Je kunt het natuurlijk hebben over de tijdelijke opwaardering van het Maastrichtse autopark. Kijk, een antieke Jaguar E-type! Kijk, een Bentley, een Rolls Royce, een Tesla! Om maar te zwijgen van de pelotons duurdere Duitsers die elk jaar begin maart door de stad zoeven. Maar dat is een beetje flauw. De Tefaf is meer dan het - soms excentriek geklede - publiek dat erop afkomt. Een enorm pop-up museum, noemt het regionale dagblad het, en dat klopt wel. Een plek waar je onverwachte kunstenaars ontdekt, onverwachte kunstvormen ook. En onverwachte dialoges kunt optekenen.

Er klinkt Nederlands, Italiaans, Frans, Duits, Engels, Russisch en nog wat exotische talen die niet altijd even gemakkelijk te determineren zijn. Hier komt het gilde van de internationale kunstkopers, al dan niet ‘in opdracht van’. Een Engels sprekende vijftiger, bijna fluisterend: “Hoeveel kost die? Ik zoek voor iemand een winterlandschap.” Keurig donker pak, gedistingeerd golvend grijs haar. De man wijst op een Cornelis Kruseman. De galeriehouder van het Londense MacConnal-Mason, gespecialiseerd in 19^e en 20^e eeuwse kunst, hoeft de prijzen nauwelijks op te zoeken. Dit werk kost bijna tweeëneenhalve ton. Hij ziet de aarzeling bij de gast, wijst op een ander schilderij dat “*actually quite cheap*” is met 70 duizend euro, maar “ook dat valt toch nog buiten zijn budget”. Het vervolg van de onderhandelingen verloopt op steeds gedemptere toon, en dan wordt luistervink spelen wat al te gênant. Even verderop hangt een Isaac Israëls bij de Eindhovense Kunsthandel Bies: vooral negentiende eeuwse Nederlandse schilders. Het is een gezicht op de Scheveningse pier. Nee, niet het moderne betonnen ding dat daar al jaren lelijk en onderkomen staat te zijn, maar de ooit afgebrande pier naar Brits voorbeeld. Twee vlotte Duitse dames van rond de zestig dreutelen heen en weer. “Warte, Ich frag mal was der Isaac kostet”, zegt de een maar de ander kijkt op het begeleidende bordje en ziet een cijfer staan, 43. “Guck, dreiundvierzig!” Keer duizend, denkt ze er automatisch bij, en ze klinkt al opgetogen. “Nein, hier ist ein zweiuundvierzig, das ist nur das Nummer!” Even later meldt de galeriehouder dat de vraagprijs precies het dubbele is van 43, namelijk 86 duizend euro. Ze gaan mee, dieper de stand in. Want daar is altijd een hoekje met een tafel, soms zelfs in een apart hokje, waar de serieuze besprekingen kunnen plaatsvinden buiten de impertinente ogen en oren van buitenstaanders.

Bilpartij

Niet iedereen komt naar The European Fine Art

Fair om iets te kopen. Sterker, de meerderheid komt om te kijken, of misschien wel om bekeken te worden, of zelfs dat niet. Zoals het jonge stel waarvan de man al wandelend enthousiast en langdurig de pronte bilpartij van zijn vriendin beknijpt en masseert. Geen enkele weerstand tegen haar ultrastrakke leggingachtige broek. Die man heeft dus helemaal geen zin om de pas ontdekte jonge Rembrandt te bekijken, waarvoor even verderop een heuse, zij het beschaafde oploop ontstaat omdat ze het kleine schilderijtje wel heel erg benauwd hebben opgehangen. Na al het geweld van deze sectie met hevig kleurige oude en nieuwere Europese schilderkunst even ademhalen om de hoek. Bij een serie verfrissende waterverfjes in zwart, wit en grijs met taferelen uit de stierenarena, krachtig en vol beweging. Inderdaad, Picasso. Wie er ooit van heeft gedroomd om een eigen Constable of Turner in zijn bezit te krijgen, kan op de Tefaf zijn slag slaan. Beide Engelse giganten hangen voor een schappelijk prijsje bij het Londense Lowell Libson. Turner voor 1,3 miljoen, Constable voor 320 duizend. De prijzen staan erbij, dat gebeurt op de Tefaf niet vaak. Goedkoop? Ja, want de heren halen als het een beetje meezit tientallen miljoenen. Wat is dan het probleem? Dat zijn de afmetingen. Constable zal zo’n tien bij vijftien meten, centimeters, voor de goede orde. Formaat ansichtkaart dus. En de bijna abstracte Turner? Dertig bij dertig.

Geld

Geld is hier een eeuwig thema. Bij Douwes Fine Art stapt een jongere vrouw binnen. “Ze kent de eigenaar. “Jij had me gebeld”, zegt die. “Ja, het ging om een erfenis. Ik had begrepen dat mijn vader elk jaar een schilderij mag schenken aan de kinderen, buiten de fiscus om. Maar voorlopig doen we er niets mee.” Een ander eeuwig thema: mensen zijn de weg kwijt. Zeker nu dit jaar de opbouw van de beurs net iets benauwder is, of op zijn minst lijkt. De ‘straten’ zijn er nog, met klinkende namen als de Champs Elyseées, maar de pleinen op



Foto: Loraine Bodewes

de kruisingen zijn kleiner en daarmee minder overzichtelijk geworden. En dus dolen mensen maar wat rond. Zoals het bejaarde stel dat enigszins gehaast om zich heen kijkt. Misschien hebben ze andere afspraken, moeten ze eigenlijk weg. De man: “Mag ik ...?” De vrouw genereus: “Jij mag alles.” De man weer, geagiteerd: “Ja, maar ik wil *wel* dat ding vinden!” En met grote passen, voor zover de stramme motoriek dat toelaat, gaan ze nog één keer op zoek. Waarnaar mag joost weten. We laten de juwelen, antieke, moderne en aziatische kunst, de meubels, moderne sculptuur, klokken en wat al niet, allemaal links liggen en gaan naar boven. O nee, nog even binnenlopen bij Shapero Rare Books. Drie Warhol-zeefdrukken vangen de blik, Grace Kelly, Ingrid Bergman en koningin, of was het toen nog prinses, Beatrix. Maar wat vooral intrigeert is de opstelling van de boeken in schuine kasten, volgens het patroon van een gigantische X. Enorme in leer gebonden folianten, soms opengeslagen op letterlijk schitterende kleurenprenten van vogels of stadsplattegronden. Nooit gezien hier. Vraag aan de galeriehouder: “Staat u hier voor het eerst?” Antwoord: “*Actually, we were here from the very beginning!*” Oei, foutje. Maar toch niet met deze opstelling? “Nee, die is nieuw.”

Bogomazov

Naar boven dan maar. Daar bevindt zich nu de ‘tent’ van het Limburgse lifestyleblad Chapeau. Andere Limburgse spelers betalen er aan mee, ook de Universiteit Maastricht. Dan mag je daar namelijk gasten ontvangen en een drankje drinken. Maar er is weinig UM-volk

vandaag tussen de provinciale hotemetoten. Wel een oud-SBE-decaan met iets wat op prosecco lijkt in de rechterhand, hij kijkt betrap lachend op. Verderop treffen we een voormalig UM-leidsman, tevens kunstverzamelaar en niet bepaald onbemiddeld, die met zijn echtgenote even uitrust op een bankje. Hij was kort bij Chapeau binnengelopen, “heb daar wat handjes gedrukt en ben zo snel mogelijk weer vertrokken. Ik heb daar niets te zoeken hoor.” Op de beurs kijken ze rond “om te zien of we iets leuks zien, en dan komen we tegen het einde van de week weer terug. Want dan valt er beter te praten met de handelaren.” Bij James Butterwick uit Londen spreekt men Russisch. En Engels gelukkig. Want de stand is geheel en al gewijd aan Alexander Bogomazov, en die onbekende meester blijkt prachtig werk te hebben gemaakt, schilderijen zowel als pen-, potlood en houtskooltekeningen. Deels in de tsaristische tijd, deels tijdens de revolutie, en nog een periode onder Lenin en Stalin. Hij stierf aan tbc in 1930, vijftig jaar oud. Veel kubistische motieven, ‘de Russische Picasso’ wordt hij ook wel genoemd, maar niettemin min of meer vergeten en niet lang geleden weer herontdekt. Gaat dat zien, zijn kleurgebruik, zeker in de onvolledige triptiek “De zagers” knalt van de wand af.

Op weg naar de uitgang wandelen twee mannen in druk gesprek langs. “Ach”, zegt de een, “tegenwoordig heeft elke bakker twintig schilderijen aan de muur hangen.”

Wammes Bos

Tefaf, Mecc, nog tot zondag 20 maart



40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen - hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven. Vandaag: Robbie Servais.

Studie: Ik zat op de jeugdopleiding van MVV, toen nog een eredivisieclub. Ik had maar één doel: profvoetballer worden. Dus was het belangrijk dat ik in Maastricht zou blijven. Ik koos voor International Business omdat ik in al die vakken wel redelijk goed was: economie 1 en 2, wiskunde 1 en 2, de talen. Ik ben gaan studeren omdat ik het kon én omdat ik iets achter de hand wilde hebben, mocht het met het voetballen niet lukken. Ik heb niet het normale studentenleven geleefd. Geen nachtleven, niet lid van een vereniging. Mijn eerste fles drank dronk ik pas op mijn 25^{ste}, toen ik wist dat ik een profcarrière wel kon vergeten.

Docent: Cas Vroom, mijn scriptiebegeleider. Een fijne man, relaxed, behulpzaam, soepel. Ik was een beetje benauwd voor die scriptie, maar uiteindelijk viel het door professor Vroom reuze mee. Ik haalde een acht.

Plaats: Het MVV-stadion. Als kind ging ik met

vader naar het eerste elftal kijken. Ik was gek van die club, vond het geweldig om mijn helden te zien trainen en spelen. Het stadion heeft voor mij nog altijd iets magisch. Mijn grootste verdriet is dat ik nooit zelf het eerste elftal heb gehaald. Ik zat in het tweede, de overstap naar de eredivisie was te groot. Dat heeft wel wat jaartjes aan mij geknaagd. Later ben ik nog even prof geweest in Vietnam.

“Mijn grootste verdriet is dat ik nooit het eerste elftal van MVV heb gehaald”

Anekdote: In 1997 ging ik op uitwisseling naar Hong Kong voor mijn studie. Ik ging een proeftraining doen bij een profclub, werd goedgekeurd en zou mijn debuut gaan maken tot de autoriteiten daar een stokje voor staken. Zij betichtten

mij ervan dat ik mijn studentenvisum misbruikt had om werk te krijgen. Dat was niet waar, maar ik heb een excuusbrief moeten schrijven om niet het land uitgezet te worden. Ik kon mijn studie daar afronden. De rest was einde verhaal.

Riki Janssen

Robbie Servais, geboren op 8 maart 1976 in Maastricht, studeerde van 1994 tot 1999 International Business. Hij is nu voetbaltrainer van het nationale team onder vijftien jaar van Singapore. Hiervoor werkte hij zes jaar als trainer in Japan. Tot zijn 33ste heeft hij zelf op hoog niveau gevoetbald, maar een contract bij een Nederlandse profclub zat er niet in. “Net niet goed genoeg.” Hij woont in Singapore met zijn Japanse vrouw.

film: Brooklyn

Heimwee naar Ierland



Still uit Brooklyn

Het verhaal: De jonge Eilis Lacey (Saoirse Ronan) maakt in 1952 de grote overstek van Ierland naar New York. Ze laat haar moeder en zus achter en verhuist naar Enniscorthy – een plek waar alle jongens blauwe blazers dragen en te veel haarolie gebruiken – voor het land van de onbegrensde mogelijkheden. Aanvankelijk wordt Eilis verteerd door heimwee, maar het leven ziet er gelijk een stuk zonniger uit als ze Tony Fiorello (Emory Cohen) ontmoet, een knappe loodgieter van Italiaanse komaf die haar op aandoenlijke wijze het hof begint te maken. Eilis' nieuw gevonden liefdesgeluk wordt echter bruusk verstoord door nieuws uit Ierland.

De hoogste tijd dat je leert om 'Saoirse' uit te spreken, want:

- Weinig historische films laten je vergeten dat je naar verklede acteurs in een filmdecor zit te kijken. Maar *Brooklyn* lukt dat dus wel, en dat komt voor een belangrijk deel voor rekening van Saoirse (spreek uit: Sur-Sha) Ronan, een 21-jarige Amerikaanse actrice van Ierse komaf. "Het is alsof Saoirse als Eilis is geboren", schreef een Belgische filmcriticus en zo is het. De dromen, desillusies, twijfels en schuldgevoelens die bij immigratie horen: ze zijn allemaal in close-up van Saoirse's mooie gezicht te lezen. Jongens zijn na afloop van *Brooklyn* halsoverkop verliefd op Saoirse. En de meisjes smoor

op Emory Cohen, de James Dean van dienst. - Nog nooit heb ik na het zien van een film de behoefte gevoeld om de naam van de *casting director* op te zoeken. *Brooklyn* heeft de primeur.

Fiona Weir is haar naam en ze was ook verantwoordelijk voor de casting van de Harry Potter-films. Het is haar verdienste dat je je zelfs de kleinste bijpersonages na afloop met veel affectie zult herinneren.

- Terwijl de NAVO tracht de Egeïsche Zee af te sluiten, herinnert *Brooklyn* ons er fijntjes aan dat het nog niet zo lang geleden is dat duizenden Europeanen per boot het oude continent verlieten.

Niet zo gek dat *Brooklyn* bij de Oscaruitreiking met lege handen achterbleef, want:

- *Brooklyn* is al net zo kuis en beschaafd als de jaren vijftig zelf.

- Todd Haynes wist in *Carol* het morsige New York van vroeger veel treffender te evoceren.

Het salomonsoordeel: Zeker, *Brooklyn* is een sentimenteel melodrama, maar de film weet een prachtig evenwicht tussen verfijnde Britse humor en het betere jankwerk te vinden.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Mijn recht op meldonium

Op 1 januari 2016 plaatste de internationale dopingautoriteit meldonium op de lijst van verboden middelen. Een geneesmiddel dat in geval van hartfalen het uithoudings- en herstelvermogen bevordert. In korte tijd werden meer dan dertig topatleten, voornamelijk Russen, betrappt op het gebruik er van. De zondaars kwamen uit zeer verscheiden sporten. Dat wijst erop dat deze jonge gezonde mensen het middel geen specifieke, direct prestatie verhogende effecten toeschreven. In een aantal publicaties wordt ook gesuggereerd dat in Rusland en omstreken meldonium dezelfde functie heeft als in Nederland paracetamol. De goedkope pijnstiller voor elk ongemak. Moderne geneeskunde is zoals het heet *evidence-based*. Er dient een bewijs te zijn dat een geneesmiddel helpt en dat het geen schade berokkent. Ik heb volgens modern gebruik op internet opgezocht wat er bekend is over meldonium. In 1990 is er al onderzoek geweest naar het medicijn. Alles overziende kan men aannemen dat het middel werkt voor de bedoelde categorie patiënten. De Letse producent voegt daaraan toe dat de werking alleen geldt voor patiënten met hartfalen. Voor gezonde harten geldt de werking niet. Hiermee raken we de kern van deze kwestie. Gaan

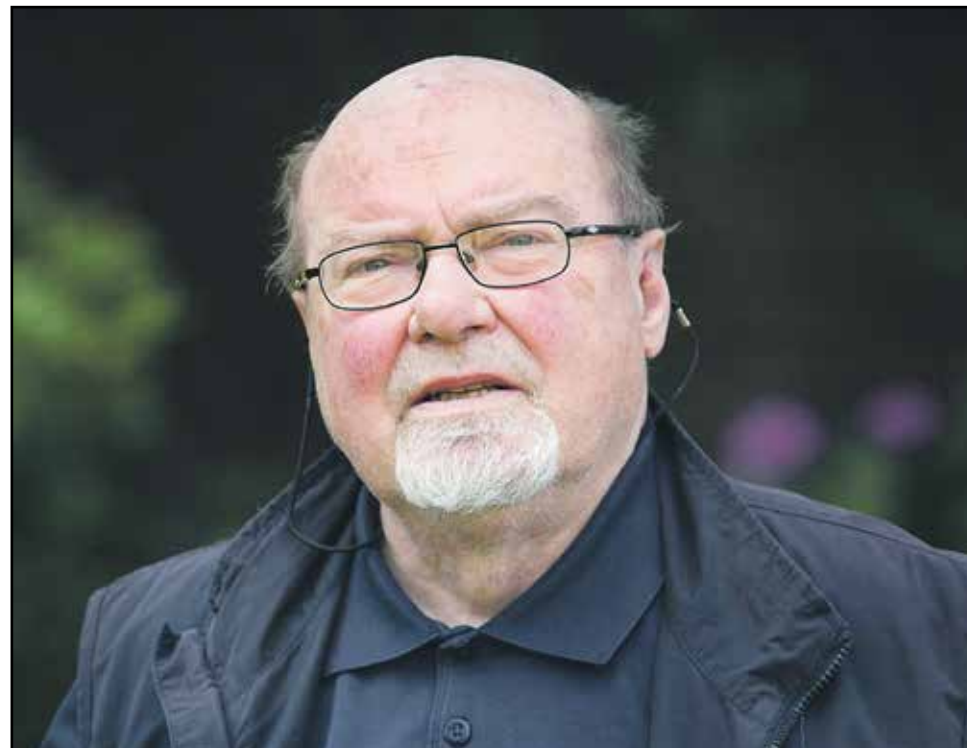


Foto: Loraine Bodewes

de toppers van meldonium harder schaatsen, beter tennissen, beter volleyballen, of lijden

zij fysieke schade? Daarvoor bestaat geen pertinent en robuust bewijs uit onderzoek. Ook

onze UM-deskundige Harm Kuipers heeft zulks vorige week in de krant gezet. Zolang dat bewijs er niet is, lijkt mij het verbod op zijn minst prematuur. Zo 'gezonder' is topsport, met zijn uitgekend regiem, nou ook weer niet! Sinds 2004 ben ik officieel toegetreden tot de categorie van hartpatiënten. Van de behandelend artsen krijg ik meestal complimenten dat ik goed mijn best doe door naast het slikken van een handjevol pillen veel te fietsen en te wandelen. Vorig jaar moest ik een nieuwe fiets kopen. Misschien de laatste, want een degelijke Batavus. Ik koos bewust tegen de aanschaf van een e-bike. Mijn vraag is nu, kan ik misschien meldonium krijgen. Ik heb het nodig. Vaak word ik schaamteloos aan de kant gezet door medebejaarden met opgevoerde e-bikes, gezette dames op scooters, druktemakers op bromfietsen en studenten op van wielen voorzien oud roest. Ik denk dat meldonium mijn prestatie en weerbaarheid kan verhogen. Ik zie ook mogelijkheden voor een dubbelblind experiment voor bejaarde hartpatiënt/fietsers met en zonder meldonium. Met paracetamol red ik het niet.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet
Eichholtz, Birsen Erdogan, Silvia Evers, Bob
Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph
Stassar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, David Darler,
Ype Driessen, Amira Eid, Alicia Hansen, Yanitsa
Maksimova, Jordan Mullins, Hans Philipsen,
Romeijn Sadée, Marc Spaanderman, Sophie
Silverstein, Kate Surala, Mark Vluggen, Ege Yücel

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen
zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap
ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en
andere belangstellenden kunnen zich abonneren
voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

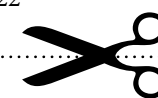
paartjes

BUSINESS GAME: GEVRAAGD
STUDENT BEDRIJFSKUNDE OF
ECONOMIE VOOR MAKEN MANUAL.
BEL 0641366638

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

REDERIJ STIPHOUT vraagt medewerkers
voor bediening aan boord van onze
passagiersschepen Tel. 043-3515303 of
anita@stiphout.nl

Studievertraging, relatie- of ander
probleem? Lichaamsgerichte coaching helpt
je snel en effectief uit het dal! Info: www.tridance.nl of 06 41573922



Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00



Want a voice
in the university?

Run for election in the
University, Faculty and Service
Council Elections

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

Red levens in jouw buurt

Irene Nelissen
Geneeskunde student, Maastricht

Elke dag sterven in Nederland 35 mensen aan een
hartstilstand. Jong en oud, man en vrouw, het kan
iedereen overkomen. Mensen die jij kunt redden als
je kan reanimeren en in de buurt bent. Daarom is er
een systeem dat jou kan oproepen, met één bericht.
Kun jij ook al reanimeren? Meld je dan aan bij een
oproepsysteem op hartstichting.nl



De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

17-03, 16.30 uur: inauguratie van Prof. Carl Figdor	08-04, 12.00 uur: mw.drs. Marieke H. Roozeboom
18-03, 10.00 uur: mw. Jorinde E. Spook, MSc.	08-04, 14.00 uur: dhr.drs. Thijs R. van Oudheusden
18-03, 14.00 uur: dhr. Andrzej A. Piatkowski de Grzymala, MSc.	08-04, 16.00 uur: afscheidscollege van Prof.dr. Gerjo Kok
18-03, 16.00 uur: dubbeloratie mw.prof. Pip Laurenson en mw.prof. Rachel A.J. Pownall	12-04, 11.00 uur: mw. Harveen Kaur Ubhi, MSc. 12-04, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Wim Naudé
23-03, 10.00 uur: mw. Anne K.U. Edle von Gässler, MSc.	13-04, 14.00 uur: mw. Donja M. Mijnaerends, MSc.
23-03, 16.00 uur: dhr. Eric P. Lowet, MSc.	14-04, 10.00 uur: dhr.drs. Ronny M. Schnabel
24-03, 10.00 uur: dhr. Sven Akkerman, MSc.	14-04, 12.00 uur: mw. Annapurna Mamidipudi
24-03, 12.00 uur: mw. Niki D.J. Ubags, MSc.	15-04, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Marc D. Davidson
24-03, 14.30 uur: inauguratie Dr. Kristof De Witte	19-04, 14.00 uur: dhr. Muhammad Shafique, MSc.
24-03, 16.00 uur: mw. Anja J.H. Moonen, MSc.	19-04, 16.00 uur: mw. Jocelyn Olivari Narea, MSc
30-03, 14.00 uur: mw. Cigdem Akbulut Merchant, MSc.	20-04, 12.00 uur: dhr. Cyril F.M. Marsaux, MSc.
31-03, 12.00 uur: mw. Pia C. Sander-Justen, MSc.	20-04, 14.00 uur: dhr.drs. Johan B. Coenen
31-03, 14.00 uur: mw. Frauke Swieringa, MSc.	20-04, 16.00 uur: dhr. Roel H.D. Vaes, MSc.
31-03, 16.00 uur: dhr. Lucas C.G.G. Persoon, MSc.	21-04, 12.00 uur: mw. Anna K.D. Schüth, Dipl.Biol.
01-04, 10.00 uur: mw. Martha G. Contreras, MSc.	21-04, 14.00 uur: dhr. Pavel V. Afanayev, MPhys.
01-04, 12.00 uur: mw.drs. Ellen M. Kok	21-04, 16.00 uur: dhr. Valentin G. Kemper, MSc.
01-04, 14.00 uur: mw. Elisabeth Hertle, MSc.	22-04, 10.00 uur: dhr. Mathieu J.C. Heckman, LL.M.
01-04, 16.00 uur: afscheidscollege van Prof.dr. Herman Kingma	



Maastricht University *Leading in Learning!*

Interne vacatures

- **Teaching Assistant**, Department Philosophy, FASoS, 30.4 hours
Vacancy number: AT2016.70
- **Assistant Professor** in Philosophy of Art and Culture, 6-year tenure-track position, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.71
- **Assistant Professor** in Practical Philosophy, 6-year tenure-track position, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.72
- **Assistant Professor** in Gender and Religion, 6-year tenure-track position, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.73
- **Assistant Professor** in Globalisation and Development, 6-year tenure-track position, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.74
- **Assistant Professor** in European Public Policy, 6-year tenure-track position, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.75
- **2 PhD candidates** "social studies of medicine", 4 years, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.76
- **Officer Outgoing Students**, SBE, 16 hours,
Vacancy number: AT2016.78
- **PhD student** with a Master of Science in Medicine, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.79
- **Project manager** at EDLAB/MUO, 38 hours
Vacancy number: AT2016.80

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM)

www.maastrichtuniversity.nl



Join us at the Cambridge Bookshop Day
Thursday 24th March from 3pm to 8pm



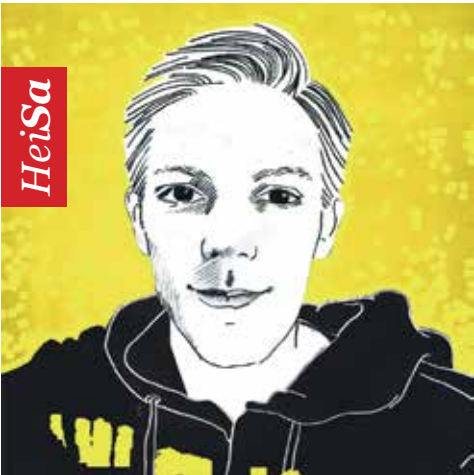
For more information about our NEW products for secondary, exams and adult learners, demos of our digital resources and expert advice from the Cambridge team.

Exceptional offer:

- 25% off on all Cambridge English titles
- 30% off on NEW Grammar in use ebook packs
- Presentations on NEW Digital products incl. TESTBANK (new authentic Cambridge online practice tests)
- FREE eSamples on recently published titles

Dominicanerkerkstraat 1 | 6211 CZ Maastricht
www.boekhandeldominicanen.nl





HeiSa

Speurtocht

Maandagmiddag, half twee: tijd voor de tweewekelijkse surftocht. Ik dank de uitvinders en ontwikkelaars van het www op mijn blote knieën, omdat zij de drijvende kracht achter deze twee uur durende expeditie zijn. Door hun inspanningen kan iedereen zich zorgeloos verliezen in de wereld van posts, likes, gif's, memes, tweets en e-mails. Bij mij resulteert het altijd in een lekker momentje voor mezelf, waarin ik me niet bezig hoeft te houden met wat er om mij heen gebeurt.

Steevast begint de tour bij de Facebook newsfeed, waar mijn ogen het medium afromen op zoek naar interessante posts en mooie foto's, om die met een like te belonen. Zodra er posts voorbijkomen die te oud zijn, verplaatst mijn aandacht zich naar een ander tabblad. Omdat verwacht wordt dat we tegenwoordig in een oogwenk reageren op onze Whatsapp of e-mail, kijk ik vluchtig of er nog post is binnengekomen in de virtuele brievenbus, om vervolgens 9-gag voor de twaalfde keer die dag te refreshen. De meeste sites hebben diezelfde ochtend nog de revue gepasseerd tijdens een uit-de-hand gelopen studiepaauze in de ub, toch weerhoudt me dat niet om ze nog eens uitvoerig te bezichtigen. Wanneer blijkt dat zo goed als alles wel bekeken is, begin ik op paperflies.nl te dromen over exotische bestemmingen voor de zomervakantie. Ondanks wat geroezemoes in de ruimte, zit ik in gedachten te genieten van een koude pint onder de Mexicaanse zon, terwijl Airbnb mij informeert of er in die regio goedkope kamers te vinden zijn. Nu de vakantie stemming overheerst, open ik snel Instagram om te kijken of het broertje van een oude vriend nog mooie foto's heeft gepost van zijn backpack avontuur in Nieuw-Zeeland. Terwijl ik zijn account afzoek naar Lord of the Rings-achtige kiekjes, geeft Whatsapp melding van enkele tientallen ongelezen berichten, die in het afgelopen uurtje zijn binnengekomen. Ergens op mijn laptop staat wel een Word-documentje waarin informatie staat die ik nu ook zou kunnen delen met de mensen om mij heen, maar mijn kaken blijven twee uur lang stijf op elkaar. Ik ben namelijk die stille German, of verlegen Limbo uit je onderwijsgroep: de oorzaak van awkward stiltes en voorbij dwarrelend tumbleweed. Het zijn juist die personen waarom de echte ik, Romeijn, alle vertrouwen in het probleemgestuurd onderwijs zo goed als verloren heeft.

Romeijn Sadée

3HOOG

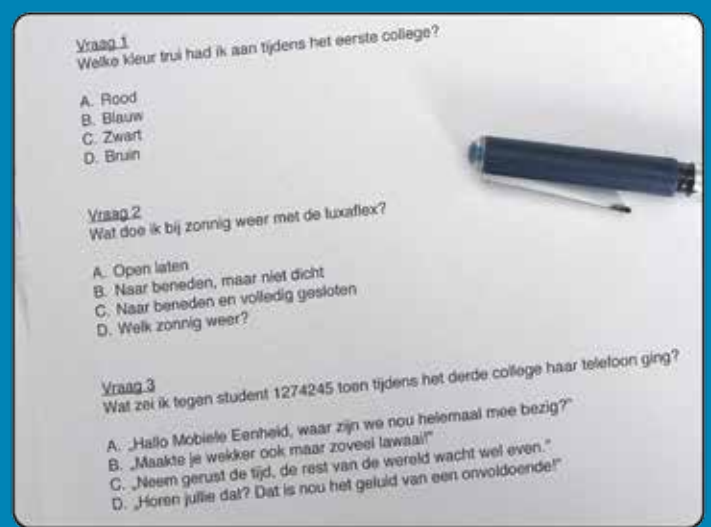
Door Ype
Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie



Blote borsten en mevrouw Kitty

Ik had het met u willen hebben over blote borsten op de cover van de *Observant* bij de UvA, *Folia* geheten. Om te smullen, ook op mijn leeftijd. Of juist op mijn leeftijd. En dat ga ik ook doen, het er met u over hebben bedoel ik, maar eerst nog iets voor de dames en heren in onze M&C-kolom. Dat staat voor marketing&communicatie op de Berg en in de faculteiten, een afdeling die de laatste tijd - tegen alle gewoonte in - soms wat onvolkomen producten afscheidt. Zo kreeg ik deze week het laatste *UM Nieuws* in mijn mail, en trof daar een bericht aan dat ze laatst een foutje hebben gemaakt: "Correctie op Berichtgeving rond Keuzegids Master 2016." Oké, niet handig maar kan gebeuren. Vervolgens lees je het stukje eronder: "Vorige week is bericht dat..." Je gaat naar de tweede alinea en je leest: "Vorige week is bericht dat..." Hetzelfde maar dan nog eens dunnetjes overnieuw.

Beste collega's, mag ik voorzichtig voorstellen om zo nu en dan een dagje vrij te nemen? Want dit wijst typisch op overspanning, wat zeg ik, op een dreigende ineenstorting, een burn-out zoals ze hier ter stede zeggen. En dat past niet in ons HRM-beleid, niet in het oude, niet in het nieuwe. Nu heb ik al een tijdje Germanicus aan zijn kop zitten zeuren om mijn helpende hand naar deze afdeling te mogen uitstrekken, maar dat heeft hij me *expressis verbis* verboden. Hij brandde er zijn vingers niet aan, meldde hij met Teutoonse somberheid. En dus zeg ik het maar via deze weg: lieve collega's, zou het een idee zijn om een tijdje helemaal niks meer te marketen en te communiceren? Zou daar iemand onder lijden? Totdat iedereen weet wat-ie moet doen en er niet de hele tijd meer hoeft te worden vergaderd over functies zus en taken zo? We zien



jullie niet graag met holle huilogen en gekromde stressruggen richting de bedrijfsarts kruipen, nietwaar? Voilà, dat gezegd zijnde, de blote borsten! O nee, eerst nog iets over mevrouw mr. Kitty Nuyts. Meester in de rechten geworden bij de concurrentie in Nijmegen, niet hier. Godlof zou ik bijna zeggen. Mevrouw Kitty heeft een eigen eenpersoons liberale partij en zetelt daarvoor in de gemeenteraad. Een paar jaar geleden wilde ze nog voor de PVV de Provinciale Staten in maar daar kreeg ze ruzie en dus ging het niet door. Mevrouw Kitty werpt zich op als voorvechtster van het Maastrichtse erfgoed tegen iedereen die dat maar verkwanselt; B&W, de UM, wie niet eigenlijk. Een *look in de moer* bij de Tapijn (gewoon een doorgangetje, een poort voor wandelaars) bezorgd haar stuipen. En nu

heeft de wethouder het alwéér gedaan met de Tapijnkazerne: de metamorfose daarvan naar een universitaire nederzetting met multifunctioneel park rondom, waarin fietspaden komen en het hertenkamp als zodanig plaats moet maken voor andere dingen met beestjes. Plan onder luid applaus begroet bij de UM, de provincie, de gemeente en op een bijeenkomst met buurtbewoners. De wethouder verdedigt dit project onder verwijzing naar de impuls die Maastricht wel kan gebruiken, want de beroemde *Mestreecher Geis* (geest, spirit) "werkt soms beperkend voor andersdenkenden", plus: de stad vergrijst, het opleidingsniveau is niet om over naar huis te schrijven, er is economische gezien sprake van "bekenning van het innovatief vermogen", kortom, jong talent is welkom en de Tapijn is daar een goed middel voor. Wat gebeurt? Mevrouw Kitty schrijft dat de wethouder "de bevolkingsgroep van de Maastrichtenaar schoffeert. Onnodig grievend en wellicht discriminerend", noemt ze het. De wethouder "maakt de belangen van de Maastrichtenaar ondergeschikt aan die van de ambitieuze talentvolle instroom". Schande! Nu moet ik bekennen dat Germanicus mij wel eens verzocht heeft verkennende besprekingen met mevrouw Kitty te openen. Zodat we haar voor de zaak van de UM kunnen winnen. Ik moet tevens bekennen dat ik er slecht van geslapen heb en vervolgens beleefd heb geweigerd.

O ja, die blote borsten! Volgende keer dan maar.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder